

Marts 1978 · 127. årgang · Nummer 3

DEN *danske*
STJERNE

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Rådgivende komité: Gordon B. Hickey, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redaktør af kirken magasiner:** Dean L. Larsen.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungström, Translations Services, Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Korrespondenter: Københavns Stav: —. Den danske Mission: —.

Indholdsfortegnelse

Kunsten set med evangeliets øjne. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
Fordi hun var interesseret. <i>Helen J. Selee</i>	6
Jeg har et spørgsmål. <i>H. Dean Garrett</i>	9
Deltagelse: Nøglen til succes for vore familiehjemmeaftener. <i>Glen W. Harper</i>	11
Tag imod alt med taknemmelighed. <i>Ezra Taft Benson</i>	14
Om at muliggøre et vidnesbyrd. <i>Theo E. McKean</i>	18
Evangeliets besvarer livets problemer. <i>Neal A. Maxwell</i>	21
Tilfangetagen missionær. <i>Melvin Leavitt</i>	25
Løbet er ikke for den hurtige og slaget ikke for den stærke. <i>William G. Dyer</i>	28
En velsignelse fra præsident Kimball. <i>Norman Vincent Peale</i>	33

Børnestjernen

Hvor er de ni?	1
Woody og jeg. <i>Betty Lou Mell</i>	2
Eksperiment. <i>James E. Hyer</i>	4
Sok-tae. <i>Anobel Armour</i>	6
Tempelsavsmuld. <i>Gertrude M. Richards</i>	10

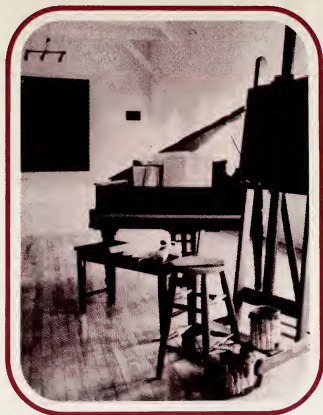
Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00.

Nævnte priser er incl. moms og porto.

Betaling over gire 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 8.00 (surface mail).

Kunsten set med evangeliets øjne

af præsident Spencer W. Kimball

I denne verden er der fremstået glimrende kunstnere inden for drama, musik, litteratur, billedhuggerkunst, malerkunst, videnskab og andre af de skønne kunstarter. I mange år har jeg drømt om, at medlemmer af kirken i vid udstrækning også på dette område ville øge deres stærke og udmærkede position til hele verdens øjne ville hvile på os. Således profeterede præsident John Taylor, idet han understregede sine ord med dette

direktiv: „Læg mærke til mine ord, og skriv dem ned, så I kan konstatere, om ikke de opfyldes. I vil se den dag komme, da Zion bliver genstand for hele jordens pris og beundring, så konger, der hører om dens berømmelse, vil komme og forundres over dens herlighed . . .” (Prædiken holdt den 20. september 1857; i *The Messenger* for juli 1953).

Med hensyn til store mestre, så må der bestemt være mange af Wagners kvalitet

(Richard Wagner, 1813-83) i kirken, nogle der enten er hans ligemænd eller vil blive det i fremtiden - unge mennesker med kærlighed til kunst, fulde af overmåde talent og ivrige efter at skabe. Jeg håber, at vi vil skabe mænd, der er større end denne tyske komponist Wagner, men mindre excentriske, mere åndelige.

Hvem af os er ikke blevet tryllebundet af operaen *Aida*, *Troubadouren* eller andre mesterstykker af Verdi (Guiseppe Verdi, 1813-1901). Kan der aldrig komme en ny Verdi eller nogle, der er endnu bedre? Kunne vi ikke finde og udvikle en Bach (Johan Sebastian Bach, 1685-1750) - for hvem musikken specielt orgel- og hornmusik skylder næsten lige så meget som en religion skylder sin grundlægger, for slet ikke at tale om nogle musikere.

I vor tid burde vort folk, vores generation, producere sådanne kunstnere, efterhånden som vi fatter hele billedet af vore muligheder og drømmer drømme og får visioner om fremtiden. Brigham Young sagde: „Enhver færdighed, ethvert forfinet talent, enhver begavelse i matematik, musik og alle former for videnskab og kunst tilhører de hellige.“

Når jeg har rejst omkring i kirken, er jeg mange gange blevet mødt med søde og kære stemmer. Jeg tror, at dybt nede i struben på disse trofaste hellige af i dag og i morgen ligger overordentlige egenskaber, som, hvis de får den bedste uddannelse, kan overgå selv de berømteste sangere.

Kirkens medlemmer burde overgå alle andre i naturlige evner, udvidet undervisning plus Helligånden, som kan bringe dem lys og sandhed. Med hundreder af „Guds mænd“ og deres medarbejdere således velsignet, har vi grundlag for skabelsen af et yderligere effektivt og værdigt korps af talenter.

En stor kunstner blev spurgt om, hvilket af alle hans værker, der var det bedste. Hans omgående svar lod: „Det næste“. Hvis vi stræber efter fuldkommenhed -

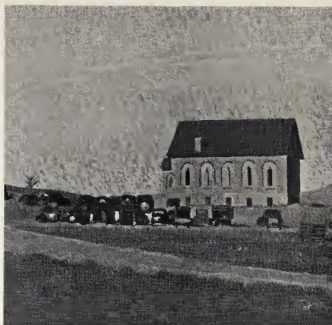
det bedste og det største - og aldrig er tillredse med middelmådighed, kan vi hævde os. Hvortor kan ingen med hensyn til komposition og ideevne skrive et bedre oratorium end Händels *Messias*? Det bedste er endnu ikke blevet komponeret eller produceret. Man kan også bruge Kristi komme til nephterne som udgangspunkt for et endnu større mesterværk.

Vore kommende kunstnere kan skrive og synge om Kristi storslåede tilbagevenden i magt og herlighed og hans oprettelse af Guds rige på jorden i vor tidsalder. Ingen Händel eller anden komponist kunne nogensinde yde fuld retfærdighed til den store begivenhed, hverken tidligere, nu eller i fremtiden.

Hvordan kunne nogen i ord og musik beskrive Faderens og Sønnens komme og gengivelsen af lærdommene, præstedømmet og nøglerne, med mindre de er inspirerede sidste dages hellige, oplærte i historien og lærdommene og åbenbaringerne og har rige musikalske evner samt baggrund og uddannelse?

George Bernard Shaw, den irske dramatikere og kritiker (1856-1950) opsummerede sin indstilling til livet: „Andre mennesker“, sagde han, „ser noget og siger 'hvorfør?' Jeg drømmer om noget, som aldrig har eksisteret - og jeg siger: 'hvorfør ikke?' Vi har brug for folk, som kan drømme om noget, som aldrig har eksisteret, og spørge: 'hvorfør ikke?'

Og Niccolò Paganini, italisenski violinist (1782-1840). Hvortor kan vi ikke opdage, uddanne og præsentere mange Paganini'er og andre sådanne store kunstnere? Og burde vi ikke præsentere den musikinteresserede verden for en pianist, der i forbløffende udøvelse, udtrykkets dybde, og de ædle følelsers renhed kan overgå den berømte ungarske pianist og komponist Liszt (Frans Liszt, 1811-86). Vi har allerede frembragt nogle meget fremragende talenter ved pianoet, men jeg har et hemmeligt håb om at måtte leve længe nok til at høre og se en større udøver ved pianoet end

Paderewski, den polske politiker, komponist og pianist (Ignaz Paderewski, 1860-1941). Selvfølgelig blev ikke alle Paderewski'er født i Polen i forrige århundrede (alle talentfulde mennesker med en sådan fremragende kreativ originalitet, kraftudfoldelse, og så romantisk en optræden blev ikke koncentreret i dette ene legeme og alene i disse to hænder. Denne berømte pianist med sin ihærdige og strålende karriere var sandelig ikke den sidste af sin slags, der vil blive født.

Men så spørger vi: „Vil der aldrig komme en anden Michelangelo?" Åh, jo. Hans *David* i Firenze og hans *Moses* i Rom inspirerer os indtil grov smiger. Løb man tør for alle sådanne talenter i det århundrede? (1475-1564). Kan vi mon ikke finde et levende talent af denne slags, men med en sjæl, der er fri for umoral og sanselighed og intolerance? Det er blevet sagt, at mange af de store kunstnere var fordærvede og moralsk degenererede. Til trods for deres umoral blev de store og fejrede kunstnere. Hvad kunne ikke resultatet blive, hvis der afsløredes lignende talenter hos mennesker, der var rene og fri for de synder og dertor berettiget til åbenbaringer?

Og så er der Shakespeare. Alle og enhver citerer Shakespeare. Denne engelske digter (William Shakespeare, 1564-1616) var forbløffende i sin produktionsevne. Hans *Hamlet*, *Othello*, *Kong Lear* og *Macbeth* er kun forspillet til den store mængde, han producerede. Har nogen anden nogen sinde været så alsidig, så talentfuld, så bemærkelsesværdig i sin kunst? Og alligevel, skulle der være noget i vejen for, at verden kan producere mere end en Shakespeare?

Åh, hvor verden dog trænger til politikere. Og vi spørger igen med Bernard Shaw: „Hvorfor ikke?" Vi har råmateriale, vi har faciliteterne, vi kan overgå andre i uddannelse. Vi har det åndelige klima. Vi må uddanne statsmænd, ikke demagoger; ærlige mennesker, ikke svæklinge, som for en skål

linser vil sælge deres fødselsret. Vi må uddanne værdifulde unge mennesker til at kende statsmandskunst, at kende mennesker og tilstande, at kende situationer og problemer, mænd, der vil blive optrænet så fuldkomment i deres fremtidige gerning og i de grundlæggende ærligheds- og åndelighedsbegreber, at der aldrig bliver tale om at gå på akkord om principper.

I årevis har jeg ventet på, at nogen skulle yde kirken retfærdighed ved, gennem musik og sang, maler- og billedhuggerkunst, at gengive historien om genoprettelsen af Guds rige på jorden, kampene og besværlighederne; apostasien og de indre revolutioner og kontra-revolutioner i de første ti-år; om udvandringen; om modforanstaltningerne; om emigrationerne; om forfølgelsestiden; om miraklernes mand Joseph Smith, om hvem vi synger: „Joseph skuer Gud vor Fader, som med Sønnen for ham står" (salme 59); og om den store kolonisator og opbygger, Brigham Young.

Vi er stolte af den kunstneriske arv, som kirken har bragt os fra den første begyndelse, men hele fortællingen om mormonismen er endnu aldrig blevet skrevet eller malet eller hugget eller talt. Det er endnu op til inspirerede hjerter og talentfulde fingre at give sig til kende. De må være trofaste, inspirerede, aktive kirke-medlemmer for at give liv og følelse og et sandt perspektiv til et så værdigt emne. Vore skribenter, vores film-specialister, burde i morgen med Himlens inspiration være i stand til at producere et mesterværk, som vil leve for evigt. Vore egne talenter, fyldt med retfærdighedens dynamik, kunne i en sådan historie indlægge liv og hjertebank og følelser og kærlighed og patos, drama, lidelse, frygt, mod; og de kunne deri indlægge en storslået leder, den mægtige moderne Moses, som førte et folk længere end fra Ægypten til Jeriko, som kendte mirakler lige så store som kilden, der sprang fra klippen ved Horeb, manna i ørkenen, kæmpestore vindruer, den livs-

nødvendige regn, vundne slag på svære betingelser.

Sådanne mesterværker ville komme til at køre i månedsvis i ethvert biografteater, dække hver del af kloden i folkeslagenes egne sprog, skrevet af store kunstnere, rendyrkede af de bedste kritikere.

Tag en Nikodemus og indlæg i ham Joseph Smiths ånd, og hvad har man så? Tag en da Vinci eller Michelangelo eller en Shakespeare og giv ham den fuldstændige kundskab om Guds frelsesplan og personlig åbenbaring og rens ham, og betragt så de statuer han vil hugge, de fresker, han vil male og de mesterværker, han vil fremstille. Tag en Hændel med hans betydningsfulde indsats, hans frem-

ragende talent, hans oprigtige ønske om på passende vis at fremstille historien, og giv ham en indre vision om den hele, sande beretning og åbenbaring, og hvilken mester har man så ikke.

Vi må erkende, at særlig dygtighed og kvalitet er en afspejling af, hvad vi føler om os selv, om livet og om Gud. Hvis vi ikke er meget interesserede i dette, så følger der mangel på interesse med i det arbejde, vi gør, og vor gerning bliver lurvet og ugætte.

Virkelig håndværksmæssig dygtighed, uden hensyn til den involveredes kunnen, reflekterer ægte interesse, og ægte interesse reflekterer vores indstilling til os selv, til vore medmennesker og til livet.

Marion G. Romney og Mormons Bog

Ældste Marion G. Romney gav engang udtryk for sit vidnesbyrd vedrørende Mormons Bogs påvirkning, og han sagde følgende:

„Jeg tilskynder jer til at få et grundigt kendskab til denne storslåede bog. Læs den for jeres børn, de er ikke for unge til at forstå den. Jeg kan huske, at jeg læste den sammen med én af mine knægte, da han ikke var ret gammel. Ved en bestemt lejlighed lå jeg i underkøjen og han i overkøjen. På skift læste vi højt af de sidste tre fantastiske kapitler i 2. Nephi. Jeg hørte hans stemme knække over, som om han var forkølet, men vi fortsatte indtil vi var færdige med de tre kapitler. Da vi var blevet færdige, sagde han til mig: „Farmand, græder du aldrig nogen sinde, når du læser Mormons Bog?“

„Jo, min søn,” svarede jeg. „Somme tider vidner Herrens Ånd så kraftigt for min sjæl om, at Mormons Bog er sand, at jeg virkelig græder.“

„Nå,” sagde han, „det er, hvad der skete for mig nu i aften.“

„Jeg ved, at ikke alle vil reagere således, men jeg ved, at nogle af dem vil, og jeg siger til jer, at denne bog blev givet os af Gud for at vi skulle læse den og leve efter den, og den vil holde os nærmere til Herrens Ånd end noget andet, jeg kender. Vi i ikke nok læse den?“ (Marion G. Romney i *CR*, april 1949, s. 41.)

Fordi hun var interesseret

af Helen J. Selee

Vi må have udgjort et ynkværdigt syn — jeg i mit hawaiianske, løstsiddende tøj og med en blomsterkrans om halsen, med tre sønige, meget trætte børn, hvoraf den ældste knap var fem år. Klokken var halvtre om morgenen, og den kæmpe-mæssige San Francisco lufthavn var næsten tom. Jeg følte mig komplet fortabt og så alene.

Jeg gik hen til en mand ved oplysningen og spurgte, hvor langt der var til byen. Han fortalte mig, at der var en bus, der netop skulle til at køre, og at jeg, hvis jeg skyndte mig, måske stadig kunne nå den. Han hjalp mig med bagagen og standsede bussen, netop som den skulle til at køre. Jeg havde ikke engang tid til at takke ham, før vi strøg afsted.

Busterminalen var mørk og lukket, og efterhånden som de andre passagerer fra bussen forsvandt ud af syne, og bussen var kørt afsted mod sit næste bestemmelsessted, lod den mig tilbage med tre små børn, fire kufferter og to små kasser, stående på et fortov et eller andet sted i San Francisco.

Jeg var begyndt at vise tegn på panik, da en inspektør kom ud fra busstationen og låsede døren bag sig. Jeg spurgte ham, om der var noget sted, jeg kunne låne en telefon, så jeg kunne kalde en taxi, og om han kendte et hotel i nærheden. Lykke-

ligvis kendte han et lille, pænt hotel kun seks blokke derfra, og han tilbød mig at låne en sækkevogn til at transportere min bagage til hotellet. Ved fire-tiden om morgenen var børnene i seng, og jeg faldt udmattet hurtigt i søvn.

Vi tilbragte de næste to dage med blot at hvile — så meget jeg nu kunne hvile under de omstændigheder. Vi spiste i en nærliggende restaurant og tilbragte en mængde tid i en lille park to blokke fra hotellet. Børnene løb omkring og legede uden nogen verdens bekymringer. Jeg var taknemmelig for, at de var for små til at forstå den situation, vi var i. Vi havde boet på Hawaii i to år med min mand, deres far, som var præsteelev i en lille kirke. Men børnene havde været udsat for en så forfærdelig fysisk overlast, fordi deres far troede, at „blodige strimer renser den onde“ (Ordspr. 20:30), at jeg ikke kunne udholde det. Mens den korporlige afstrafning tog til, blev jeg klar over, at min pligt som mor var at beskytte dem mod denne behandling. Så efter mange dybtgående overvejelser og bøn, vidste jeg, at jeg ikke havde noget valg, men måtte forlade ham og skabe en ny og bedre tilværelse for dem.

Mine forældre boede i Midt-vesten i USA, men jeg kunne ikke tage tilbage til dem. Det var ikke alene et spørgsmål om

økonomi, men min far havde fornylig haft et hjerteanfald og var ikke i en tilstand, hvor han kunne have små børn omkring sig. Jeg kendte ikke et menneske i eller omkring San Francisco, og jeg havde aldrig i livet følt mig så ensom. Kun den kendsgerning, at børnene behøvede mig, holdt mig gående. Den tredje dag vidste jeg, at beslutninger måtte tages. Jeg vidste ikke noget om, hvilken del af byen, der ville være passende for mig at bo i. Jeg havde ingen anelse om, hvor jeg skulle begynde at søge arbejde, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre med børnene, mens jeg arbejdede. Jeg kunne bestemt ikke tage et navn fra en annonce i avisen og føle mig sikker ved at efterlade mine børn hos fremmede. Jeg vidste kun, at hvis vi blev boende på hotellet meget længere, ville mine penge være forsvundet, og situationen ville være endnu værre.

Jeg ringede til tre forskellige præster i den kirke, jeg havde tilhørt, og forsikrede dem, at jeg ikke bad om penge men kun om et godt råd. Hver af dem stillede det samme spørgsmål: „Hører De til vores tro?“ Jeg svarede ærligt, at jeg var så bitter og forvirret i øjeblikket, at jeg ikke var sikker på, hvilken tro jeg havde, hvis overhovedet nogen. Og hver især af de tre gav mig det samme svar, at de ikke kunne hjælpe mig, for de havde for mange af deres egen tro, som de måtte tage sig af. Min bitterhed voksede, og jeg spekulerede på, hvor jeg kunne henvende mig for at få hjælp.

Da jeg forlod Hawaii, tog nogle venner afsked med os. En af dem var tilfældigvis mormon, men ikke aktiv, og da han sagde farvel, tilføjede han: „Hvis du nogensinde kommer i knibe og trænger til hjælp, så henvend dig til min kirke. De vil hjælpe dig.“ Jeg kendte overhovedet ikke noget til mormonerne, undtagen at de havde et fortræffeligt Tabernakelkor. Jeg kunne ikke lide tanken om at skulle bede om hjælp, og mindst af alt hjælp fra en eller anden fremmed kirke, som jeg aldrig havde besøgt. Men jeg var despe-

rat, og der syntes ikke at være noget valg. Ved at se i telefonbogen fandt jeg et utal af mormonkirker, så jeg valgte en, der kaldtes et missionshjem. Jeg regnede med, at et missionshjem måtte være det mest barmhjertige.

En ung ældste tog telefonen, og jeg fortalte ham næsten det samme, som jeg havde fortalt de tre præster, at jeg ikke behøvede penge, men var i desperat behov for råd. Han svarede, at han selv var ret ny i området, og at han ikke selv kunne hjælpe mig, men hvis jeg ville give ham mit navn og telefonnummer, ville han få en anden til at ringe til mig. Jeg lagde telefonen på og ventede halvvejs aldrig mere at høre fra dem.

Til min overraskelse blev jeg ti minutter senere ringet op af en venlig dame, som lyttede til min historie og derpå indrømmede, at jeg trængte til hjælp. Hun bad mig samle al min bagage sammen, ringe efter en taxi og mødes med hende om en halv time på Berkeley busterminal. Efter at hun havde beskrevet sin vogn, og hvad tøj hun havde på, tilføjede hun spørgsmålet: „Er De forresten medlem af vores kirke?“ „Her er det igen,“ tænkte jeg kynisk, men i telefonen sagde jeg bare: „Nej, det er jeg ikke.“ „Det betyder ikke noget,“ svarede hun, „jeg var bare nysgerrig. Vis os en halv time.“

Jeg skyndte mig at samle mine ting sammen, ordnede børnene, skrev os ud af hotellet og satte kursen mod Berkeley. Jeg var forbavset og også en smule mistænkelig over kvindens villighed til at hjælpe en tuldkommen fremmed, men på dette tidspunkt var jeg parat til at tage mod et hvilket som helst tilbud.

Hendes første træk var at give os frokost. Hun fortalte, at hun var gift med en mand ved navn O. Leslie Stone (medlem af De halvfjerds' første kворum), som dengang var stavspræsident der. Hun fik os anbragt i en pension og lovede at skaffe navne på nogen, der kunne passe børnene. **Alt dette** til trods for den kendsgerning, at jeg fremhævede min

stærke bitterhed mod kirker af enhver slags og min hensigt om at forblive således. Jeg kunne slet ikke komme over det. Hun syntes ikke at interessere sig for, at jeg var stridbar, og hun forsøgte heller ikke at omvende mig eller at kritisere mig. Hun opførte sig nærmest, som om jeg gjorde hende en tjeneste ved at lade hende hjælpe mig.

Et vers fra Bibelen løb hele tiden gennem mit hoved: „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ (Johs. 13:35)

De næste par dage kom søster Stone hver dag. Hun fandt virkelig en babysitter til mig, en kvinde fra hendes kirke. Hun hjalp mig også med en lille, møbleret lejlighed og med at flytte ind, og hun gav mig navnet på en mand, som havde et midlertidigt job for mig. Og hun begyndte stadig ikke at prædike for mig. Det forbavsede mig. Og det samme skriftsted blev ved med at komme tilbage til mig: „Om I har indbyrdes kærlighed.“

I den lejlighed, jeg lejede, fandt jeg en lille mormonbog med titlen: „Trosartiklerne“ af James E. Talmage. Jeg fik aldrig at vide, om str. Stone havde anbragt den der, eller om den var efterladt af den forrige lejer. Under alle omstændigheder begyndte jeg at læse i den efter at børnene var blevet lagt i seng, ikke fordi jeg var interesseret, men fordi der ikke var andet at gøre.

I disse første par uger gik der ikke en lørdag, hvor str. Stone ikke kom indenfor og spurgte, om jeg havde lyst til at gå med hende i kirke om søndagen. Når jeg høfligt afslog, begyndte hun aldrig at plage mig. Hun spurgte bare igen næste lørdag. Samtidig blev jeg mere optaget af bogen. Jeg havde aldrig hørt om sådan noget, som jeg fandt deri, selv om jeg har været rigtig flittig til hele livet at studere Bibelen. Det meste af, hvad jeg læste, spekulerede jeg enten over eller var direkte uenig i, så jeg begyndte at skrive de ting ned, som jeg ville have undersøgt nærmere.

En lørdag, da str. Stone var på besøg,

afslog jeg stadig at tage i kirke, men jeg fortalte hende, at jeg havde nogle spørgsmål om kirken, og hvis hun ville sende sin præst hen for at tale med mig, ville jeg diskutere dem med ham.

Et par dage senere fik jeg besøg af en mand ved navn Marvin Turner og hans kone. De sagde, de var stavsmissionærer og var kommet for at besvare mine spørgsmål. Næsten i trods tog jeg mine spørgsmål frem, syv sider i alt, og sagde til dem, at hvis de kunne besvare dem, ville jeg høre på, hvad de end måtte have at fortælle mig. Bror Turner svarede, at han ikke havde alle svar på rede hånd, men han vidste, at han gennem kirken kunne give mig logiske og fornuftige svar. Formedelst ægteparret Turners tålmodighed og venlighed kom jeg endelig til det punkt, hvor jeg var villig til at bede for at få at vide, om alt det, de lærte mig, var sandt.

Jeg indvilligede i at gå i kirke med dem. Nogen tid senere blev jeg døbt. Men da jeg flyttede til Sydcalifornien, mistede jeg kontakten med mine nye venner. Jeg blev gift og fik flere børn.

Det er mange år siden. Nu sidder jeg i nadvermødet og ser på, at en af mine sønner omdeler nadveren og en anden velsigner den. Jeg overvåger hvordan de enkelte børns tro og vidnesbyrd tager til, efterhånden som de bliver ældre. Og mine tanker går til dem, der har sluttet sig til kirken på grund af de forskellige, som udbreder evangeliet. Og jeg tænker også på vore afdøde slægtninge, som har fået deres dåb og begavelser udført gennem det genealogiske arbejde.

Og endelig går mine tanker til en kærlig søster Stone og en oftervillig og hengiven familie Turner blandt et utal af hellige, som jeg er sikker på stadig tjener Herren i kærlighed og omsorg. Jeg spørger mig selv, hvordan jeg nogen sinde kan tilbagebetale disse mennesker, som var så interesserede i en, der var så oprørsk for længe siden. Og svaret kommer til mig højt og tydeligt: „Gå du hen og gør ligeså.“ (Lukas 10:37)

Jeg har et spørgsmål

Spørgsmål af almindelig evangelisk interesse, besvarede som vejledning, og ikke som officielle udtalelser om kirkens standpunkter.

H. Dean Garrett, leder af Holbrook LDS Institute of Religion, Holbrook i staten Arizona, svarer:

„Bør jeg stemme for opretholdelse af nogen til en stilling i kirken, og som jeg af den ene eller anden grund ikke mener vil være en god leder? Hvad vil der ske, hvis jeg ikke opretholder ham?“

I en åbenbaring til Joseph Smith, Oliver Cowdery og John Whitmer i juli 1830, gav Herren disse instruktioner: „Og alting i kirken skal ske ifølge fælles samtykke med megen bøn og tro; thi I skal få alt gennem tro“ (L&P 26:2)

I en tidligere åbenbaring om kirkens styrelse og organisation, der blev givet i april 1830, antydede Herren, at „ingen må ordineres til noget embede i denne kirke, hvor der findes en fast organiseret gren af denne, uden menighedens samtykke“ (L&P 20:65).

Ældste Joseph Fielding Smith forklarede virkningerne af disse åbenbaringer ved at sige: „Ingen kan præsidere i denne kirke i nogen stilling uden folkets samtykke. Herren har på os anbragt ansvaret for ved stemmeafgivning at opretholde dem, som kaldes til forskellige stillinger med ansvar. Ingen kan, hvis folket bestemmer det modsatte, præsidere over nogen del af sidste dages hellige i denne kirke, men alligevel er det ikke folkets ret at nominere eller udvælge, for det er præstedømmets rettighed.“ (*Doctrines of Salvation 1956, 3:123*)

Ældste Joseph Fielding Smith antydede, at et menneske bør være meget forsigtig med at afgive en negativ stemme, og at en sådan stemmeafgivning aldrig burde foretages af personlige årsager. Han sagde: „Jeg har ingen ret til at løfte hånden for at modarbejde en mand, som er udpeget til en hvilken som helst stilling i denne kirke, blot fordi jeg måske ikke kan lide ham, eller på grund af en eller anden personlig uoverensstemmelse eller følelse, jeg kan have, men kun på grundlag af, at han har gjort noget forkert, har overtrådt kirkens love i en grad, der ville diskvalificere ham til den stilling, som han er kaldet til at have.“ (*Doctrines of Salvation, 3:124*)

Selv med dette i tankerne har Herren imidlertid givet ethvert menneske retten til og ansvaret for at stemme i henhold til samvittigheden. Hvis han afgiver en negativ stemme, er han forpligtet til under private former at forklare den

præsiderende broder årsagen til den negative stemmeafgivning. Denne procedure hjælper den præsiderende broder til at finde ud af, om indvendingen er gyldig, og om den kaldede person er værdig til at tjene. Hvis begrundelsen ikke er gyldig, vil den kaldede kunne virke i sin stilling.

Vi må erindre, at under de rigtige omstændigheder er det Herren, der inspirerer kaldelsen af et menneske til at tjene i kirken, den præsiderende broder virker som Herrens repræsentant ved udførelsen af kaldelsen. Derfor bør der, før et medlem beslutter sig til at afgive en negativ stemme, foretages omhyggelige overvejelser, efterfulgt af bøn. Men det er ethvert medlems ret at vide for sig selv, gennem inspiration og åbenbaring om det, den præsiderende broder gør, er i harmoni med Herrens anvisninger og råd. Ethvert medlem af kirken kan få den overbevisning.

Der kan komme øjeblikke, hvor et menneske har tvivl med hensyn til en eller andens evner eller kvalifikationer, når han kaldes til en stilling i kirken. En bestemt broder, som jeg kender, lærte engang en god lektie i denne henseende. For adskillige år siden havde han, som leder af hjemmelærerarbejdet i wardet, vanskeligt ved at motivere en bestemt hjemmelærer til at gøre sin pligt. Lederen fandt det nødvendigt selv at udføre den pågældendes hjemmelærerarbejde i seks måneder i træk. Ved et nadvermøde blev min ven sammen med de øvrige tilstedeværende bedt om at opretholde denne mand til medlem af biskoprådet. Han kæmpede med sig selv for at finde ud af, om han burde opretholde en mand, der ikke havde gjort sin pligt som hjemmelærer, og som han følte ikke besad de egenskaber, der er nødvendige for at blive et godt medlem af biskoprådet. Tøvende stemte han endelig positivt.

I de efterfølgende måneder tog den forsømmelige hjemmelærer sig sammen til at udføre sit arbejde i biskoprådet og

gjorde en god indsats til fremme af Herrens værk. Han tjente med held som medlem af biskoprådet og blev senere en fortræffelig biskop, medlem af højrådet og endelig rådgiver i et stavspræsidentskab.

Det at opretholde et menneske er en hellig forpligtelse, som giver kirkens medlemmer lejlighed til offentligt at vise deres støtte til den, som kaldes til en stilling. Som præsident Harold B. Lee engang udtrykte det: „Når du stemmer positivt, slutter du en højtidelig pagt med Herren om, at du vil støtte, det vil sige give din fulde loyalitet og støtte, uden begrænsning eller reservation, til den broder, på hvem du stemmer. (*Conference Reports, April 1970, p. 103*) Det lægger ansvaret på os.

Efterlevelsen af loven om almindelig samtykke lader os som medlemmer af kirken vurdere vores stilling og bringe vore tanker og løfter i harmoni med Herrens. Præsident Charles W. Penrose sagde det så smukt på denne måde: „Det blev planlagt af Den Almægtige ved organiseringen af denne kirke, at folkets stemme skulle besvare Herrens stemme. Det er Herrens stemme og folkets stemme tilsammen i denne kirke, som godkender alt deri. (*Journal of Discourses, 21:45*).

Andre henvisninger i skriften:

L&P. 28:13: Thi alting må ske i orden og ifølge kirkens fælles samtykke ved troens bøn.

L&P 27:7: Ligeledes med Johannes, Sakarias's søn, den Sakarias, han (Elias) besøgte og gav den forjættelse, at han skulle få en søn, hvis navn skulle være Johannes, og som skulle fyldes med Elias's ånd.

Lige fra det øjeblik, da middagen er overstået, og indtil forældrene også er gået i seng, er familiehjemmeaftenen i vores hjem noget magisk — ugens højdepunkt. Hvorfor? Fordi vi i stedet for bare at bruge håndbogen lader vi mandagstener være fokus for vores familieaktiviteter.

Den første del af vores familiehjemmeaften er et *familieråd*. Vi samles omkring middagsbordet: far er ordstyrer, og vi diskuterer familieanliggender. Selv med

vore meget små børn er dette et alvorligt, produktivt møde: det er herunder, vi bekendtgør vigtige meddelelser til familien og diskuterer og roser de resultater, som børnene har opnået i løbet af ugen. I familierådet diskuterer vi også familieplaner, lige fra langtidsplanlægning som f.eks. en ferietur, der ligger flere måneder fremme i tiden, til omgående planer for pligter og opgaver i hjemmet og en udflugt førstkommande lørdag.

Den anden del af familiehjemmeaftenen

Deltagelse:

Nøglen til succes for vore familiehjemmeaftener

af Glen W. Harper

er selve lektien. Vi samles *allesammen* — selv spædbarnet — og har sange og bønner samt en lektie, hvori alle de børn, som er i stand dertil, tager del.

Og den tredje del af familiehjemmeaftenen begynder, når børnene går i seng. Så tilbringer min kone og jeg en time eller længere, før vi går i seng, med at skrive breve, tale sammen, udføre genealogisk arbejde og diskutere familieproblemer og planer, som børnene endnu er for små til at tage del i — kort sagt, en voksen time.

Dette tre—delte program lader os involvere børnene i familiens anliggender og bestemmelser, og som de er parate til at have en stemme med i; det giver børnene lejlighed til at fremføre en lektie, servere forfriskninger, lede sangene, o.s.v.; derefter benyttes tiden til voksen diskussion og aktivitet, som min kone og jeg finder, at vi har brug for lige så meget, som børnene behøver deres del af programmet. Og eftersom børnene bliver ældre, kan vi forestille os den dag, da de som mere modne også vil være i stand til at tage del i den voksne del af aftenen.

Som alle andre har vi haft vore problemer med urolige børn under gode, men lange lektier. Men den bestandige bevægen sig omkring er bare resultatet af deres ønske om at være aktive. Så vi har lavet et skema, der går på omgang hver uge, med seks opgaver, der har at gøre med familiehjemmeaften: åbningsgang, åbningsbøn, lektie, afslutningsbøn, forfriskninger, samt leg eller aktivitet.

Efterhånden som flere børn bliver gamle nok til at tage aktiv del, vil flere aktiviteter blive tilføjet skemaet, så enhver får en vigtig rolle at spille.

Vi har et særligt „optrædningssted“ i dagligstuen. Hvem som helst, der står der — for at fremføre en lektie, for at bede, for at lede musikken — er midtpunktet for opmærksomheden. Børnene elsker at være der, men fordi det alligevel er så vigtigt at stå der, forbereder de det, de har at gøre, meget omhyggeligt for at være sikre på at udføre deres opgave godt.

I vores familie elsker vi overraskelser — så forberedelserne til lektier, forfriskninger og andet foregår i hemmelighed. Åbningsangen er ofte en, som barnet lige har lært i primary eller junior-søndagsskolen, så vi synger den flere gange, indtil alle kan den. Og selv de allermindste elsker at synge med.

Vi bruger håndbogen til forberedelse af vore lektier, fordi tankerne deri er så værdifulde. Men vi læser *aldrig* op fra bogen. I stedet begynder forberedelserne til den ene lektie, lige så snart den forrige lektie er givet. Vi begynder at arbejde på at lære vore børn at give en lektie når de er omkring to år, men det varierer dog med de forskellige børn. Til at begynde med må mor eller far hjælpe en hel masse, men når børnene er fire år gamle, kan de præsentere de fleste lektier helt alene. Selvfølgelig kan børn på fire — og to år — ikke læse. Så vi forældre læser først lektien omhyggeligt igennem for at konstatere, hvilke dele børnene sandsynligvis kan forstå. Vi har lært at passe på ikke at undervurdere deres evner — de kan ofte forstå meget mere, end vi tror, de kan.

Så fortæller vi alle historierne i lektien til det barn, som skal give den. Hvis der er noget, som barnet ønsker, at de andre børn skal hjælpe med, så diskuterer han det med os, hvis vi godkender det, uddeles opgaver. Og så hjælper vi børnene med at samle deres forskellige lektie—hjælpe midler sammen. Vi bruger et ganske enkelt billedsprog, når vi skriver lektieoversigten for dem. De bruger den som huskeseddel, når de giver lektien. For eksempel betyder et spørgsmålstegn (?), at de skal stille et forudlært spørgsmål. En lille tegning af en åben bog betyder, at de skal fortælle en historie. Stikordene kan gøres mere raffinerede, eftersom børnene bliver ældre.

Selvfølgerlig tager dette en del tid ugen igennem — ikke så meget i form af store sammenhængende tidsperioder, men snarere i korte påmindelses- og femten

minutter lange møder med de forskellige børn. Og alligevel er det selve forberedelserne, der gør børnene så interesserede i familiehjemmeaftenerne. Mandagften kommer aldrig overraskende for dem — de har arbejdet så hårdt hele ugen for at blive klar til den. Og forunderligt nok tager det kun et par gange eller tre at gennemgå en historie, før et barn kan huske den udenad — eller i det mindste pointen. Vi var slet ikke forberedt på vores børns hurtighed til at lære. Det må man vænne sig til(men når vi giver mulighed for og hjælper vore børn til at optræne deres tanker på den måde, er det forbløffende, hvor megen tillid de opnår, og hvor hurtigt de begynder at søge lejlighed til at lære.

Og når et barn giver lektien alene foran familien, kun med oversigten i hånden, har vi fundet ud af, at det er en god idé for mor og far ikke at sufflere ham. Hvis han ikke kan huske, hvad et bestemt symbol betyder, opfordrer vi ham bare til at se på det, indtil han husker det. Vi har lagt mærke til, at hvis vi hurtigt kommer ham til hjælp, vil han begynde at forvente hjælp hele tiden og bede om den, selv når han ikke egentlig har behov derfor. Men når han vænner sig til at måtte stole på sig

selv, opdager han, at han virkelig har evne til at gøre noget helt alene.

Det er, mener jeg, nøglen til succes for vores familiehjemmeaftener med små børn. Vi giver så lidt hjælp som muligt, selvom vi også tilbyder al den hjælp, som er nødvendig. Vi er overbevist om, at det vigtigste er processen, ikke resultatet — så hvad betyder det, om barnet ikke giver en lektie, der er lige så afpuddet som dem, der gives i søndagsskolen? Det, der virkelig betyder noget, er, at barnet får erfaring i at forberede en lektie og fremføre den. Og så kommer overraskelsen: det varer ikke længe, før disse lektier — og sange og forfriskninger, bønner og lege — på enhver måde er så fuldkomne, som dem, der udføres af meget ældre mennesker. Det er det, der er hemmeligheden ved vore familiehjemmeaftener: at børnene tager aktivt del, og at de, fordi de får lov til det, elsker hvert eneste minut af alt det, der foregår. Og, måske lige så vigtigt, at min kone og jeg ikke holder familiehjemmeaftenen *bare* for de små. Også vi har behov, som kun en god familiehjemmeaften kan udfylde. Og på den måde udretter vore tre—delte familiehjemmeaftener underværker for os *allesammen*.

Bed altid

Alma 34:20, 21, 24-27:

Bed til ham, når I er i marken, ja, for alle jeres hjerde.

Bed til ham hjemme, ja, for hele jeres hus, både morgen, middag og aften.

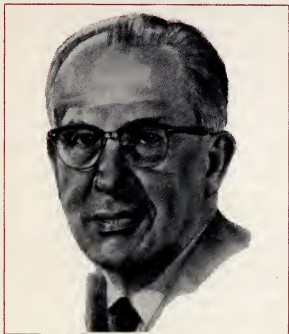
Bed til ham for markens afgrøder, at I må have held med dem.

Bed for hjordene på markerne, at de må formeres.

Men det er ikke alt; I må udøse jeres sjæl i lønkommeret og på lønlige steder og i ørkenen.

Ja, og når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandig for jeres velfærd og legeledes for deres velfærd, som er omkring jer.

Tag imod alt med taknemmelighed

af præsident Ezra Taft Benson
Præsident for De tolv Råd

Jeg tænker på et stykke i Lære og Pagter, som jeg vil bruge som grundlag for min tale.

„Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tiltalde ham hundrede fold, ja, mere.“ (L&P: 78:19)

Jeg kan ikke huske, at jeg nogen sinde har hørt det skriftsted citeret før. Det er et helt vidunderligt stykke. I det 59. afsnit af Lære og Pagter har vi en højst betydningsfuld udtalelse:

„Du skal takke Herren, din Gud, for alting.

Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.“ (L&P 59:7-8)

Og så fortsætter Herren med at tale om sabbatsdagen:

„Og for at du kan holde dig tuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.“ og så videre. (L&P 59:9)

Og da han så afslutter bemærkningerne om sabbatsdagen, tilføjer han:

„Og dersom I gør dette med taksigelse og med glade hjerter og åsyn, ikke med megen latter, thi det er syndigt, men med et glad hjerte og et venligt ansigt, sandelig siger jeg, at om I gør dette, skal jordens tylde være jeres: dyrene på marken, fuglene i luften og det, der klatrer i træerne og går på jorden, ja, selv urterne og de gode ting, som frembringes af jorden til føde og klæder, til huse og lader, frugthaver, haver og vingårde.

Thi alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årstid, er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet. Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vederkvæge sjælen.

Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene; thi derfor er det blevet skabt til at bruges med måde og ikke i overmål, ej heller med overdrivelse. Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede bluset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hand i alle ting, og som ikke adlyder hans betalinger.“ (L&P 59:15:21)

Proleten Joseph siges at have sagt engang, at en af de største synder, sidste dages hellige ville blive skyldige i, ville være den synd, der hedder utaknemmelighed. Jeg tror nok, at de fleste af os ikke har tænkt på det som en alvorlig synd.

Der er megen tilbøjelighed til, at vi vore bønner — i vores samtaler med Gud — beder om yderligere velsignelser. Somme tider synes jeg, at vi har brug for i højere grad at bruge vore bønner til at give udtryk for taknemmelighed over de velsignelser, vi allerede har modtaget. Selvfølgelig har vi brug for de velsignel-

ser, vi allerede har fået. Men hvis vi synder med hensyn til bøn, så tror jeg, det skyldes, at vi undlader at give udtryk for taknemmelighed over vore daglige velsignelser.

Præsident Brigham Young udtalte næsten den samme advarsel som Joseph Smith — at det ville blive en af de sidste dages helliges største synder. Jeg tror ikke, at det er, fordi vi er mindre taknemmelige end andre mennesker — men fordi vi har så meget mere at være taknemmelig for.

Som sidste dages hellige tager vi de mange velsignelser for noget selvfølgeligt. Jeg regner med, at vi ikke betragter det som noget særligt.

Ved afslutningen af den anden verdenskrig sad jeg i mit kontor i Salt Lake City og fik en telefonopringning fra en mand i New York, en mangemillionær, som havde tjent 30 millioner dollars allerede, da han var 30 år. Han havde en søn i militærlejr lige uden for Salt Lake City. Denne dreng havde ventet at blive sendt til udenlandske krigsskuepladser, sådan som så mange andre var blevet det. Sa sluttede krigen, og de blev stuvet sammen i den lejr som sardiner i en dåse.

Denne unge mand var skuffet, og hans far var bekymret for ham. Så han ringede og sagde: „Vil De ikke nok ringe ham op og prøve at opmuntre ham en smule?“ Jeg sagde: „Jo, selvfølgelig, det vil jeg være glad for at gøre.“ Og jeg ringede ham op og sagde: „Kunne du tænke dig at komme til mit kontor og besøge mig?“ Og han sagde: „Det vil jeg bestemt gerne.“ Han kom en smule for sent, og jeg var lige ved at tage hjem, da han ankom.

Jeg spurgte: „Har du lyst til at tage med mig hjem og få lidt at spise sammen med familien? Min kone ved ikke, at du kommer, men du vil være velkommen.“ Og han svarede: „Jeg kan ikke tænke mig noget, jeg hellere vil gøre i aften end det.“ Sa vi tog afsted, og vi fik vores attensmad, og vi holdt vores bøn. Vi

samledes omkring klaveret bagetter og fornøjede os med at synge.

Og efter at vi havde hygget os nogen tid, kørte jeg ham til hans bus. Nogle få dage efter fik jeg brev fra hans far, og man skulle tro, at jeg havde reddet den drengs liv. Faderen citerede fra et brev, hans søn havde skrevet, og hvori han sagde: „Far, jeg vidste ikke, at der fandtes mennesker i denne verden, som levede på den måde.“ Jo, vi tager det som en selvfølge altsammen. Her var en mand, der var millioner af dollars værd — han kunne skaffe sig alt, hvad penge kan købe, og ville aldrig savne penge — og alligevel ejede han ikke noget så enkelt som bøn og hengivenhed og hygge i hjemmet.

Vi må være taknemmelige. Jeg tror ikke, der findes nogen virkelig karakter, hvis man ikke er taknemmelig. Det er kendetegnet på en virkelig stærk karakter at være tyldt af taksigelse og taknemmelighed over de velsignelser vi får. Vi har brug for mere af den ånd i vore hjem, i vor daglige omgangskreds, i kirken, hvor som helst. Det er ikke noget, som koster noget. Det er så let at opbygge en and af paskønnelse og taknemmelighed. Og det er også meget let at være utilfreds og misundelig på andre mennesker.

Jeg husker, at jeg lærte en lektie en aften i et lille ward ude på landet i Idaho, mens jeg rejste for University of Idaho. Jeg gennemrejste den dejlige stat i otte år. Jeg har været i hver eneste by og landsby i den stat. Det var ikke ualmindeligt, at jeg var hjemmefra i to uger. Så kunne jeg komme hjem, og som stavsleder måtte jeg så afsted igen til et møde. Jeg tog så et bad, skiftede tøj og gik. Min kone plejede at sige: „Ved du hvad, når du er hjemme, er du altid ude til møde.“ Engang det skete, kom en af mine smapiger hen til hoveddøren, vinkede farvel og sagde: „Kom og besøg os en anden gang, far.“

Jeg savnede altid min familie, og ved denne specielle lejlighed, hvor jeg var i Pocatello en søndag, var tankerne hos

min familie, der var så langt borte, og jeg tænkte: „Jeg vil lige køre ned til Whitney og prøve at nå nadvermødet og hilse på gamle bekendte blandt de dejlige mennesker der.“ Så kørte jeg derned og naede frem, ligesom mødet skulle til at begynde, og biskoppen var på vej ind i kirkebygningen.

Han bad mig følge med. Han havde for vane at sætte sig op på forhøjningen ti minutter, før mødet skulle begynde, så han kunne se folk komme ind. Han lod sine rådgivere stå nede ved døren, og som jeg sad der, betragtede jeg de grupper, der kom ind. Der var familiegrupper med far, mor og børn, og jeg kendte praktisk talt dem allesammen. Jeg kendte alle forældrene og kunne genkende børnene, fordi de kom sammen med forældrene.

Nå, mødet begyndte, og det var en af rådgiverne, der ledte det. Han bad mig sige nogle få ord. Og mens jeg sad der, tænkte jeg: „Vil det ikke være vidunderligt, om man kunne være hjemme hver eneste søndag og gå i kirke sammen med sin familie? Ville det ikke være dejligt?“ Men da han præsenterede mig,

sagde han: „Brødre og søstre, ville det ikke være vidunderligt, om man havde sådan et job som bror Benson? Han rejser altid rundt i vores dejlige stat. Han er altid på rejse.“ Og jeg tænkte: „Hvor er det sandt, hvad ordsproget siger, at naboens græs altid synes grønnere end vores eget.“

Jeg håber, at vi vil være lykkelige, der hvor vi er, være taknemmelige for vore velsignelser — nu — og her; at vi vil acceptere den udfordring, vi lever med og få det mest mulige ud af den, og aldrig være misundelige på andre.

Gud hjælpe os til at være taknemmelige. Nogen har sagt, at en utaknemmelig mand er som et svin, der æder æblerne under et træ og aldrig kikker op for at se, hvor de kommer fra; ser vi op for at konstatere, hvor velsignelserne kommer fra?

Gud hjælpe os til at være taknemmelige for vore velsignelser og aldrig være skyldige i synden at være utaknemmelige.

„Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold, ja, mere.“ (L&P 78:19).

Hvor er de ni?

Lukas 17..11-19

På sin vej til Jerusalem kom Jesus igennem landet omkring Galilæa og Samaria, idet han prædikede, hvor han kom frem. En dag nærmede han sig en bestemt landsby. Han traf ti mænd, som var spedalske, (det er en sygdom, der misfarver og misdanner huden og legemet) som var blevet sendt væk fra deres familier og venner, fordi de blev betragtet som „urene“. Folk troede også, forøvrigt fejlagtigt, at spedalskhed var smitsom.

Mændene så Frelseren komme, og de råbte til ham: „Jesus, Mester, forbarm dig over os.“ Det pinte Jesus at se, hvor dårligt mændene var blevet behandlet på grund af deres sygdom, og han ville gerne hjælpe dem.

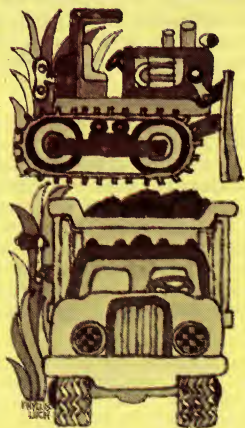
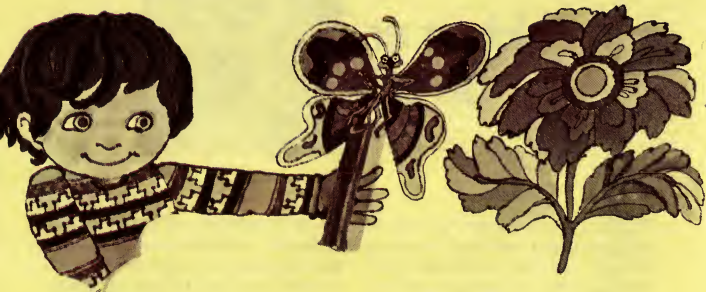
„Gå hen og lad jer syne af præsterne,“ sagde han til dem. „Og det skete, mens de gik derhen, blev de rensset.“ (d.v.s. helbredt)

Da en af mændene, en samaritaner, opdagede, hvordan hans krop på mirakuløs måde var blevet helbredt, vendte han tilbage til Jesus og priste han højlydt sin himmelske Fader for sin helbredelse. Og så knælede manden for Jesu fødder, og med bøjet hoved takkede han ham oprigtigt for sit mirakel.

Jesus spurgte samaritaneren: „Var der ikke ti, der blev rensset? Hvor er de ni?“ Jesus var ked af, at kun én ud af ti, som var blevet helbredt, huskede at takke vor himmelske Fader for hans barmhjertighed. Imidlertid var Jesus glad over, at samaritanen forstod velsignelsen og gav udtryk for sin taknemmelighed. Han sagde venligt til ham: „Stå op, drag bort; din tro har frelst dig.“ (gjort dig rask)

Woody og jeg

af Betty Lou Mell

Jeg har en legetøjskasse i mit værelse. I den har jeg klodser og forskellige slags spil. I hjørnet har jeg en æske fuld af pinde. Jeg elsker pinde. Nogle er glatte, og nogle er ru. Nogle er lange, og nogle er korte. Pinde er gode til at grave med, og man kan kaste dem meget langt.

Jeg kaldte min bedste pind for Woody. Når vi rejste væk, tog jeg altid Woody med mig. Han var lille, og jeg havde ham i lommen. Han var glat og lå godt i hånden. Om natten lagde jeg ham under min pude. Han var en meget god ven.

En dag stak Woody hul i min lomme, og mor blev sur.

„Hvordan fik du det hul i lommen?“ spurgte hun.

„Det kom bare helt af sig selv,“ sagde jeg. Jeg ville ikke fortælle hende, at

det var Woody, der havde gjort det.
„Havde du den pind i lommen igen?”

Jeg kikkede bare ned på mine snørebånd. De var gået op.

„Du og den pind.” udbrød min mor.

„Hvorfor beholder du den?”

„Han er min ven, mor.”

Så smilede mor og fortalte mig, at det var godt at have en ven.

Jeg kan vældig godt lide mor og vil ikke gerne gøre hende vred, så jeg havde en alvorlig samtale med Woody. Jeg sagde til ham, at han aldrig mere måtte lave hul i mine bukser. Han græd ikke eller sådan noget. Han hørte bare efter. Så syntes jeg, at det var synd for ham og lod ham få en flyvetur. Woody elskede at flyve.

Der ligger en mark bagved vores hus, og vi gik os en tur. Jeg så en plante, der havde sådan nogle kønne blomster. En sommerfugl sad i den. Jeg holdt Woody meget stille, og sommerfuglen satte sig på den. Og derefter landede den lige på min hånd. Dens fødder føltes så sjovt. Da sommerfuglen fløj sin vej, gravede Woody og jeg planten op. Vi tog den med hjem og plantede den ved siden af garagen. Mor var meget glad, da hun så, hvor pæn den var.

„Jeg er ked af det med hullet i lommen, mor. Det var min skyld,” indrømmede jeg.

Mor gav mig et knus og rodede med

hånden op i mit hår. Jeg elsker min mor.

En dag kom min fætter Jeff over for at lege. Vi legede under bagverandaen. Jeff havde en lille lastvogn, og jeg havde en traktor, der kunne trækkes op. Mor gav os en tom havregrynspakke, og vi lavede huse og veje.

Jeg ville lave en ny vej. Jeff brugte skovlen, så jeg tog Woody op af lommen og begyndte at grave. Woody er god til at grave pæne veje. Jeg blev ved med at lave vejen længere og længere, indtil jeg ramte en sten, og så knæk. Jeg samlede det stykke op, der var brækket af og prøvede at reparere Woody, men det var ingen nytte til. Jeg havde lyst til at græde, men Jeff var der jo.

„Det er bare en dum pind,” sagde Jeff.

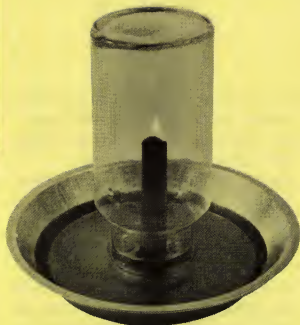
Jeg lagde Woodys forskellige dele under verandatrinene og fortsatte med at lege. Da Jeff gik hjem, kravlede jeg ned under verandaen og fik fat på stykkerne.

„Jeg er så ked af det,” hviskede jeg. Han sagde ikke noget. Jeg lagde ham i havregrynspakken og bar ham derhen, hvor vi havde plantet blomsten og gravede et hul. Så lagde jeg Woody i hullet og dækkede det til. Han var sådan en god pind, og jeg savner ham meget.

Eksperiment

Af James E. Hyer

Med nogle dråber varm stearin sætter du et lys fast på den indvendige side af en dyb tallerken. Så hælder du vand i tallerkenen og sætter et tomt syltetøjsglas ned over det tændte lys, idet du forhindrer glassets åbning i at

røre tallerkenens bund ved at anbringe tre fire mønter under kanten. Et minut eller så derefter går lyset ud, og vandet stiger og det omvendte syltetøjsglas. Det sker, fordi lyset brænder, og opvarmer luften i glas-

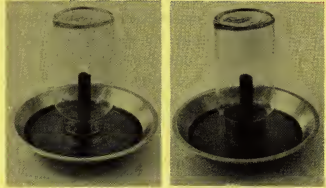
Hvis en astronaut prøvede at sætte sig på en tegnestift, mens han var ude i sin omløbsbane, kunne den vægtløse tegnestift ikke stikke den vægtløse astronaut.

Her er et andet eksperiment: Sæt en flaske med snæver hals med bunden opad ned i en dyb tallerken, fyldt med vand. Hold begge hænder fast omkring flasken, så varmen fra dine hænder opvarmer luften inden i. Nogen luft vil trænge ud, og du kan se et par bobler komme ud. Så vil vandet stige i flasken.

Kommer der bobler op i vandet rundt om glasset, mens det brændende lys opvarmer luften i glasset?

så luften udvider sig. Når ilten er brugt op i glasset, går lyset ud. Så bliver luften koldere, eftersom den afgiver varme til glasset og vandet. Den koldere luft trækker sig sammen, indtil den ikke længere udfylder pladsen inden i glasset. Derved bliver lufttrykket i glasset mindre end udenfor, og så presser lufttrykket vandet op i glasset.

Da luft for en femtedels vedkommende består af ilt, er man tilbøjelig til at mene, at vandet i glasset tager iltens plads, efterhånden som den opbruges. I virkeligheden dannes der kulstveilt og vanddampe, idet ilt opbruges, så disse luftarter optager den plads, der udfyldtes af ilt.

Hvis der benyttes tre størrelser glas til udførelsen af denne aktivitet, vil mængden af vand, der hæver sig i hvert glas, så være den samme?

Hvad er det, der hverken har vægt eller bredde, længde eller tykkelse, men alligevel kan måles nøjagtigt?

Ris-bedet var ikke større end det vatterede tæppe på Sok-tae's seng, men alligevel var det et meget vigtigt bed. Sok-tae smøgede bukserne op og ligeså ærmerne. Så tog han et bundt risplanter i den ene hånd og stak planterne én ad gangen under vandet og ned i muddret på bunden. Sok-tae's hænder arbejdede hurtigt og rytmisk, som om han gik efter en tromme. Pludselig standsede han op for at lytte til tonerne af en fløjte.

Han rettede sig op og kikkede ud over dalen. „En parade, en parade.” råbte han . . .

Han sprang op fra bedet og løb gennem haven, ned ad den brostensbelagte sti, forbi pæretræet og ud på gaden. Hans hænder og fødder var fulde af mudder, og vandet dryppede endnu fra hans krop og dannede mønstre på brostenene. „Vent på mig,” råbte han. Og så begyndte han at gå bagefter den farvestrålende parade.

Sok - tae

af Anobel Armour
illustreret af Dick Brown

Han fulgte processionen henad den ene gade og nedad den anden. Først da det hele var forbi, kom han i tanker om risbedet.

Han var løbet efter paraden uden at blive træt, men nu måtte han næsten trække benene efter sig. „Hvad vil mor sige til mig?“ hulkede han.

Mor stod på den smalle veranda med Sok-tae's lille søster kikkende frem bag hende.

„De fine rødder på risplanterne er tørrede ud af solen. De er allesammen gået ud,“ sagde mor strengt, „og vi er så afhængige af vores lille bed. Det giver os det meste af vores mad.“ Hun så trist på ham og tilføjede: „Og jeg stolede sådan på dig, min søn.“

Sok-tae vidste, at han havde været selvisk og havde forårsaget stor skade, og han vidste ikke, hvordan han skulle gøre det godt igen. Hans mor havde stolet på ham, og han havde svigtet hende. Han bøjede hovedet og bad stille: „Hjælp mig, himmelske Fader.“

De tre satte sig på verandaen uden at tale. Sok-tae kunne ikke få sig til at gå hen til bedet og se de udtørrede planter. Da en nabo standsede op ved lågen, så de allesammen op. Sok-tae havde tit hjulpet hende med hendes havearbejde. Da hun var hans ven, var han i stand til at smile til hende, men indvendig græd han. „Jeg vil gerne have dig til at plante

mit lille risbed, Sok-tae,“ sagde hun. „Den dreng, som gjorde det sidste år, kan ikke komme i år. Jeg har sparet penge sammen, så jeg kan betale dig for det,“ lovede hun.

Sok-tae sprang straks op og gik med naboen. „*Nu kan jeg købe planter til vores eget bed,*“ tænkte han. „*Så behøver mor ikke mere at békynne sig.*“ Kvindens ris-bed var lille ligesom deres eget. Sok-tae bragte risplanterne derhen, og idet han tog én af planterne med den højre hånd, stak han den ned i vandet og videre ned i muddret, idet han holdt en fast rytme.

Til sidst løftede han hovedet og trådte op af bedet. Et stort smil gik over hans ansigt, da han betragtede sit værk. Og da han var kommet hen til nabokonens hus, sagde han: „Jeg satte planterne tæt sammen, men der er stadig en del tilovers.“

„Dem må du gerne få, Sok-tae,“ sagde nabokonen. „Solen vil alligevel hurtigt udtørre de fine rødder, hvis de ikke bliver plantet.“ Han syntes, han kunne føle hjertet springe et par takter over, da han sagde hende tak. Så løste hun knuden op på et silketørklæde og tog nogle småmønter frem. „Her er de penge, jeg lovede dig,“ sagde hun.

„Jeg kan ikke tage imod penge og også planterne,“ sagde Sok-tae betænkeligt til nabokonen.

„Jeg lovede dig jo pengene, og plan-

terne er bare dem, der er tilovers," insisterede hun. Hun rakte igen pengene ud mod ham.

Sok-tae sænkede hovedet, da han følte, at han blev hed i kinderne. „Jeg gik med paraden og lod planterne ligge og tørre ud i solen," stammede han. Så så han op. „Jeg ville købe flere planter med de penge, men det behøver jeg ikke nu. Hvis jeg nu tog Deres penge, ville det blive som om De betalte mig to gange." Han rystede på hovedet.

Kvinden smilede og bandt igen mønterne ind i tørklædet. Så rynkede hun næsen ad ham. „Hvor har du lært at være sådan en god nabo?" spurgte hun.

- Nu smilede Soktae så bredt, at det næsten gjorde ondt i munden. „I

primary siger de: 'Du skal elske din næste'." forklarede han.

„Jeg kunne nok li' at høre mere om, hvad de lærer dig i primary," sagde hun.

„Jeg skal nok fortælle Dem meget af det," lovede Sok-tae.

De smilede til hinanden. Så tog Sok-tae sine risplanter og skyndte sig hjem, idet han ophidset tænkte:

„Min ven vil høre på, hvad jeg vil fortælle hende om vores kirke, og måske vil hun blive interesseret og lade missionærerne komme og give hende lektierne."

Sok-tae var så glad bare ved at tænke på sin nabo, at han var helt overbevist om, at han aldrig mere ville løbe efter en parade, om den så kom lige igennem deres eget risbed.

Farvelæg alle de felter, hvor der er en prik.

Tempel savsmuld

af Gertrude M. Richards
Illustreret af Shauna Mooney

„Rosie.” råbte mor, „nu skal du og Herbert hen til far med hans mad.” Det lod vi os ikke sige to gange, for det var et ærinde, vi var glade for at udføre. Mor fyldte en tallerken med varm mad, dækkede den med et viskestykke for at holde den varm, pakkede den omhyggeligt ind i en middagserviet og lagde den i en kurv. Så rakte hun os kurven og gav os de sidste instruktioner: „Bær den

forsigtigt, lad være med at lege på vejen, og skynd jer så hjem, når far har spist.”

Der var ti blokke fra vores hus og til tempelpladsen i Salt Lake City, hvor far arbejdede som stenhugger. Men der forek om os ikke så slngt, når vi talte, talte om. hvor vi skulle more mens far spiste sin mad. Det var sjøvt at se de kæmpestore granitblokke blive bragt ind fra bjergene med

oksetrukne vogne. Mens vognene blev lossede, stod okserne tålmodigt og viftede fluerne væk med halen. Når stenene var blevet hugget til og pudset fine i den helt rigtige størrelse og form, blev de stillet på højkant og anbragt i rækker lige som domino-brikker, med de skarpe kanter stikkende frem lige som savtænder. Vi elskede at løbe frem og tilbage oven på disse stendominobrikker med vore bare fødder. Sko var noget, vi gemte til søndage og skolebrug. Sommetider stod vi og så på, mens stenhuggerne huggede sol, måne og stjerner ind i nogle af stenene. Hver mand holdt en fin jernmejsel i sin venstre hånd og en hård trækølle i den højre, og så slog han ganske forsigtigt, for ikke at slå for meget af stenen og ødelægge mønstret. I dag havde far en særlig overraskelse for os. Han sagde: „De mænd, som laver den cirkelrunde trappe (der skulle være en i hvert hjørne af bygningen), har sagt, at I gerne må gå så højt op ad den, som den rækker nu, men I må gå der ganske stille, for det er jo Herrens Hus.” Jeg tog Herbert i hånden, og sammen klatrede vi op ad de vældigt høje

trappetrin - op og op og op, til vi blev helt forpustede. Det var lettere at gå nedad. Så tog far os med hen til snedkerværkstedet, hvor træet til bygningen blev savet. På gulvet lå der en bunke rent savsmuld, og far sagde, at formanden havde sagt, at det ville være i orden, hvis vi tog noget af det med hjem, så mor kunne vise os, hvordan man laver en nålepude. „En dag vil det blive noget ganske særligt,” sagde far, „at have en nålepude, der er lavet med tempel-savsmuld.”

Ivrigt fyldte vi kurven med fint savsmuld og skyndte os hjem. Men mor havde ikke tid lige med det samme til at hjælpe os med at lave nålepuden. Hun var travlt optaget af at blive færdig med at vaske og stryge for søster Young, som boede lige ved siden af, og den lille var urolig og måtte passes. Jeg vuggede ham i søvn, og så hjalp jeg mor med at lave aftensmad.

Om aftenen, efter at der var vasket op og sat til side, fandt mor et stykke stærkt, brunt stof, hvorpå hun tegnede et stort figenblad. Hun viste mig, hvordan man broderer grønne stre-

ger til ribber og angiver kanterne med almindelige sting.

Et stykke svarende til bagsiden blev syet på forsiden, idet hun dog lod et hul blive tilbage øverst oppe, som vi kunne hælde savsmulden ned igennem, lige til der ikke kunne være mere. Det gjorde vi, og syede derefter hullet til, så ikke noget af det kostelige savsmuld skulle gå til spilde.

Da nålepuden var færdig, viste jeg den stolt til far, så han kunne godkende den, og derefter anbragte vi den oven på mors kommode sammen med mine andre skatte.

Nogen tid derefter blev mor kaldt til Idaho for at hjælpe med et nyt barnebarn, og hun overlod madlavningen og pasningen af huset til mig. Herbert hjalp til med det, der skulle gøres udendørs, mens vore små søstre, Aggie og Birdie, legede sammen under træerne. En morgen lagde jeg mærke til, hvor falmede og slidte Birdie's kjoler, som var gået i arv fra os større søstre, egentlig var, og så bad jeg far give mig en krone til at købe noget stof for, så jeg kunne sy hende en ny kjole.

I McMasters forretning købte jeg et stykke dejligt lyserødt gingham. (stribet eller ternet bomuldsstof O.a.) Jeg lagde det på gulvet, og ved hjælp af nåle fra tempelsavsmuldsnålepuden hæftede jeg

den ene af Birdies gamle kjoler fast som monster for den nye. Derefter klippede jeg langs med den gamle kjole i det nye stof, og bagefter syede jeg de to ens stykker sammen. Birdie så lige så sød ud som en rosenknop, da far kom hjem fra arbejde den aften.

Da jeg blev ældre, fik jeg arbejde i en kjoleforretning og lærte, hvordan jeg syede pænt tøj til mig selv og til mor og også til mine mindre søskende. Ikke længe derefter bad Jody, min barndomsven, mig gifte mig med ham. Og da jeg en dag så nærmere på tempelsavsmuldsnålepuden, vidste jeg, at jeg ville giftes i templet.

Men efter at have været under opførelse i næsten fyrretyve år, var templet endnu ikke færdigt, så Jodys far løste problemet ved at give os en jernbanebillet til Logan. En smuk junidag blev vi gift i Logantemplet for tid og al evighed.

Den nålepude, der blev lavet af savsmuld fra templet, har rejst med os fra vores hjem i Salt Lake City. Den var med os, hvor som helst vi har levet. Og den har været en påmindelse til hvert af vore otte børn om, at templet er et helligt og vigtigt sted. Far havde ret. Det har virkelig været „en god ting af have en nålepude, der er lavet af tempelsavsmuld.“

Den uendelige forsoning

af Joseph Fielding Smith:

„At spise til ihukommelse af ham. Betyder det, at jeg blot husker på, at for næsten 2.000 år siden tog ugudelige mænd ham, hængte ham på korset, slog søm igennem hans hænder og fødder og lod ham hænge der og dø? For mig har det en langt dybere mening end dette. At ihukomme ham - hvorfor var han på korset? Hvilken velsignelse bliver mig til del, fordi han var på korset? Hvilke lidelser gennemgik han på korset, for at jeg kunne blive forløst eller få mine synder forladt? Ja, naturligvis ville et menneske tænke: Han fik slået søm igennem sine hænder og sine fødder og han hang der, indtil han døde. Tusinder døde på denne måde. Det var på et tidspunkt af verdens historie, den foretrukne måde at slå folk ihjel på. Ikke alene lod de dem dø på kors, men de overhældte deres legeme med olie og satte ild til dem, hvilket måske var barmhjertigt, fordi det bragte en hurtigere ende på det. Men, hvad andet led han? Dette er en ting, som jeg tror, at de fleste af os overser. Jeg er overbevist om, at hans største lidelse ikke var, at der blev slået søm igennem hans hænder og hans fødder og at han hang på korset, hvor martrende og forfærdeligt dette end var. Han bar på en anden byrde, som var langt mere betydningsfuld og gennemtrængende. Hvordan? Vi forstår det ikke helt klart, men jeg fanger et lille glimt af det. Der er ingen af os, regner jeg med, som ikke har gjort ét eller andet forkert

og derefter har været ked af det og ønsket, at vi ikke havde gjort det. Så rammer vores samvittighed os, og vi har haft det meget, meget elendigt. Har I prøvet noget sådan? Jeg har. Men her har vi Guds Søn, bærende byrden af mine overtrædelser og jeres overtrædelser og overtrædelserne hos enhver sjæl, som modtager Jesu Kristi evangelium. Hans største pinsel var ikke sømmene i hans hænder eller fødder, selv om det var slemt, men en sindets pinsel, på én eller anden måde, som ikke står klart for mig. Men han bar byrden - vor byrde. Jeg gjorde den tungere; det samme gjorde I. Det gjorde hvert eneste menneske. Han påtog sig selv at betale prisen for at jeg kunne undslippe - for at I kunne undslippe - straffen, på betingelse af, at vi vil modtage hans evangelium og være trofaste og stærke i det. Det er det, som jeg forsøger at tænke på. Det er det, som jeg ihukommer - den martrende smerte, da han i sin bøn til sin Fader råbte om denne kalk måtte gå ham forbi. Han bad ikke om at blive befriet, fordi der blev hamret søm ind i hans hænder og fødder; han havde end smerte større end dette, på én eller anden måde, som jeg ikke forstår. Men han betalte den gæld, som jeg har, den gæld, som I har og da han gjorde alt dette for os, brødre og søstre, kan vi så ikke holde hans befalinger? („*Full Atonement, Resurrection, Sacrament*,” tale holdt til Salt Lake Institute of Religion, den 14. januar 1961).

Om at muliggøre et vidnesbyrd

af Theo E. McKean

En af de mest virkningsfulde lektier, jeg nogen sinde har lært af et andet menneske, kom fra en sød, ung dame, som boede hos os, mens hun studerede ved Brigham Young Universitet. Selv om hun var fuldstændig blind, var hendes åndelige evner usædvanlige øjensynlige. Hun kunne f.eks. spørge om et telefonnummer og gjorde det kun en gang. Hun glemte det aldrig. Min kone og andre plejede at læse lektierne højt for hende en enkelt gang. Hendes karakter blev ofte de bedste i hendes klasse.

Da jeg også studerede på universitetet, plejede jeg ved hvert semesters begyndelse at ledsage hende og hendes hund til de forskellige nye klasseværelser. Jeg behøvede kun at gøre det en gang. Det var nok for hende. På samme måde behøvede de evangeliske principper kun at blive forklaret for hende en enkelt gang, og så ville hun efterleve dem, helt igennem, hele tiden, trofast.

Den lektie, hun lærte mig, var noget med **åbne** og **lukkede** døre. Hun blev meget irriteret, når nogen tankeløst lod en dør stå halvt åben — eller halvt lukket. Hendes høreevner var så højt udviklede, at et svagt ekko af hendes trin afslørede for hende placeringen af enhver dør, som hun nærmede sig, undtagen når den var halvt lukket, altså midt imellem. Så kunne hun risikere at gå lige ind i den.

Fiasko på grund af forsømmelse

Herren er mest tilfreds med os som sine børn, når dørene i vort liv er placeret, som de burde være: åbne for det gode, og lukket for det onde. Til kirkens medlemmer i det gamle Laodikea sagde han: „Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm.

Derfor, fordi du er lunken og hverken varmere eller kold, har jeg sinde et udspy dig af min mund.“ (Johs. Åb. 3:15-16)

Lær — og lev derefter

Et af hovedformålene med belærings—tillærings—processen er at gøre os opmærksomme på, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert - hvad vi åbent bør acceptere for vores tilværelse, og hvad vi bør afvise. Men den største udfordring, vi har, er ikke så meget at *lære* sandheden, som det er at *efterleve* sandheden, når først vi kender og forstår den.

Samtidig med at Herren irettesatte kirkens medlemmer i Laodikea for deres utroskab, var han hurtig til at rose dem i den asiatiske gren af kirken i Filadelfia, som havde valgt at leve efter hans ord. „Og til menighedens engel i Filadelfia: „Dette siger den Hellige, den Sanddrue, han, som har Davids nøgle og *lukker op*, så ingen kan *lukke* i, og *lukker i*, så ingen kan *lukke op*.

Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukket; thi vel er din kraft kun liden, men du har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn, fordi du har holdt fast ved mit bud om udholdenhed, vil jeg også holde dig fast og fri dig ud af den prøvelsens stund, som skal komme over hele jorderige." (Johs. Åb. 3:7-10)

Også eleven er ansvarlig

Den, der lærer, har såvel som den belærende, vigtige opgaver, der må udføres, hvis belærings-tillæringsprocessen skal blive fuldstændig.

Ved siden af at vejlede eleven i et studium af evangeliet, vidne om, at det, som eleven lærer, er sandt, og tilskyndelse af eleven til personligt at anvende evangeliet i sin egen tilværelse, må læreren også respektere elevens fuldstændige ret til og ansvar for at vælge for sig selv, hvad enten han vil acceptere eller afvise det. På den anden side er den elev, som har forsket i skrifterne og Guds levende profeters ord efter sandhedsprincipper og er kommet til at kende sandheden af disse principper gennem Helligåndens kraft, derefter forpligtet til at træffe en beslutning om personligt at ville efterleve dem. Dette afsluttende skridt er vigtigt, hvis elevens tillæringsproces skal være fuldkommen. (Se skemaet „Belærings/Tillærings-forholdet" i *Den danske Stjerne* for februar 1977, s. 56-57) Tillæringen har ikke fundet sted, før vi kan „Skelne godt fra ondt; og . . . antage alt, hvad der er godt" (Moroni 7:19. Fremhævelse tilføjet).

Om at vælge at adlyde

Josua tryglede Israel: „Vælg i dag, hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." (Josua 24:15)

Præsident N. Eldon Tanner har kommenteret Josuas ord således:

„Ordet 'vælg' angiver, at vi har frihed, ret og mulighed for at vælge . . . 'I' betyder, at det er op til dig personligt at

trætte en afgørelse, at tage det fulde ansvar for dit valg og de konsekvenser, det vil medføre. 'I dag' betyder, at nu er tiden inde til at vælge, til at sætte din kurs, og ikke i morgen — der findes ingen i morgen, kun i dag — hvis der var, så ville det måske være for sent. Hvem betyder hvilken Gud du vil tjene. 'Tjene' er ikke en passiv acceptering eller tjeneste ved ord, men det er den fulde acceptering og alt det, som ordet indbefatter." (*Church News* for 8. juni 1963)

Sommetider tortvívler vi over den kendsgerning, at fejltagelse og ondskab ekisterer i verden i dag. Vi må ikke glemme, at det også er en tid, hvor Herrens ord overstrømmer jorden. Vi lever i en tid med evangelisk rigelighed. Det er op til os at lære det at kende og at følge det. En sådan kurs vil tilsidst overvinde det eksisterende onde.

„I dag åbenbarer Herren sin vilje til alle jordens indbyggere, og ganske særligt til kirkens medlemmer, om vor tids problemer, gennem de levende profeter med Det øverste Præsidentskab som overhoved. Hvad de siger som et præsidentskab, er det, som Herren ville sige, hvis han var her personligt . . . Det bør studeres, forstås og efterleves, ligesom åbenbaringerne i Lære og Pagter og andre hellige skrifter . . .

„Dette er en tid med store konflikter mellem sandhed og fejl . . . Der er kun en sikker vej at skelne sandheden fra fejlen. Det er at lære, hvad Faderens tanker og vilje er om disse forhold, og så gøre det." (Marion G. Romney i *Conference Report*, April 1945, p. 90-91; fremhævelse tilføjet.)

Vi har svarene

Evangeliet har virkelig svarene til de udfordringer, vi møder. Vores særlige udfordring som lærere er at hjælpe vore elever at finde meningsfulde anvendelsesmuligheder i deres egen tilværelse.

Ældste Neal A. Maxwell udtrykker det på denne måde: „Vi vil blive nødt til at arbejde bedre — jeg som far, jeg som

lærer, og bestemt også dig i det klasseværelse — end vi gør nu med hensyn til at hjælpe den unge til at forstå, at der er en forbindelse mellem evangeliet og problemerne i verden *undenfor*, at evangeliet *virkelig indebærer løsningen på menneskelige problemer.*” (Fra en tale holdt for seminar— og institutpersonalet ved Brigham Young University, sommeren 1970. Se ledsagerartiklen „Evangeliet besvarer livets problemer”, der er skrevet af ældste Neal A. Maxwell).

At gøre er at vide

Ved flittigt studium af evangeliet kan vi komme til at *vide, hvad vi bør gøre.* Ved at vælge at gøre det, kommer vi til at *vide, at det er rigtigt.* Nøglen til om vi *gør det* eller ikke afhænger af vores valg med hensyn til at være lydige.

Præsident Marion G. Romney opsummerer det således:

„Det jordiske menneske er et dobbelt— væsen, som er placeret her i jordelivet mellem modstridende kræfter. Gudsindflydelse på den ene side inspirerer, trygler og opfordrer det til at følge livets vej. På den anden side frister Satans magt det til ikke at have tro og til at tilsidesætte Guds befalinger. Følgerne af menneskets valg hører til kategorien: alt eller intet. Der er ingen udvej for at undslippe disse modstridende kræfters indflydelse.

Uomgængeligt ledes mennesket af den ene eller den anden. Dets gudgivne handlefrihed giver magt og mulighed for at vælge, men vælge må han.” (*Conference Report*, Oktober 1962, p. 94)

En indbydelse til enhver af os

Vores Frelser trygler os i dag, ligesom han tryglede os i tidligere tider. Han afsluttede sit budskab til de hellige i det gamle Laodikea med at sige: „Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg, derfor nidkær og omvend dig.

Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig. Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone .

Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne.” (Johs. Åbenb. 3:19-22)

Efter at have nedskrevet dette budskab, fortsætter Johannes Åbnebareren med at sige: „Derefter så jeg, og se, en dør var åben ind til Himmelen.” (Johs. Åbenb. 4:1)

Det er mit personlige vidnesbyrd, at enhver af os kan få en sådan dør åbnet for os. Og det er min bøn, at det vil ske, i Jesu Kristi navn, Amen.

Lære og Pagter om vidnesbyrd

L&P. 20:13:

„Og da der nu gives så store vidnesbyrd, skal verden blive dømt ved dem, ja, så mange, som herefter skal komme til kundskab om dette værk.

L&P 84:61:

Thi jeg vil forlade jer jeres synder med den befaling, at I forbliver standhaftige i jeres sind i højtidelig andagt og i bønnens ånd ved at bære vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver givet jer.

L&P. 1:39:

Thi se, og giv agt! Herren er Gud, og Ånden bærer vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og sanheden består i al evighed. Amen.

Evangeliet besvarer livets problemer

af ældste Neal A. Maxwell

Jeg vil gerne med brede penselstrøg male for jer, hvad jeg synes er en profil af kirkens unge mennesker . . .

Jeg mener, at vi har en bedre høst, kvantitativt og kvalitativt, af første-klasses unge mennesker i kirken, end vi nogen sinde har haft i denne uddelig. Med førsteklases mener jeg ikke noget overmodigt og arrogant, men en elite af unge, som er ansvarlige, som ønsker at tjene, som tror, at evangeliet er sandt, som ønsker at efterleve det, og som må træffe vanskelige valg.

De er fyldte med kundskab og levende engageret. Men ikke alle passer til den beskrivelse. I søgelyset er der et stort denter — masse af aktive og godt oplyste unge mormoner, som virker meget imponerende, men som endnu ikke er så gennemoplyste og veltrænede med hensyn til evangeliet, som eliten er.

På den anden side af spektret har vi vore oprørere og afvigere og afhoppere . . . Det er med alle disse forskellige unge i kirken, fra eliten til oprøreren, at I virker

Betydningen af sammenhæng.

For det første må vi gøre et bedre stykke arbejde — jeg som far, jeg som lærer, og sandelig I i jeres klasseværelse — end vi nu gør med hensyn til at hjælpe de unge til at forstå, at der er en sammenhæng mellem evangeliet og verdens problemer, og at evangeliet virkelig har løsningen på menneskelige problemer . . .

Det betyder, at det meget anvendte ord *sammenhæng* stadig er et centralt punkt, fordi unge mennesker må bringes til at forstå, at evangeliet er noget, vi lever, ikke bare noget, som vi taler om. Og det betyder, at evangeliets relevans, med hensyn til hvordan det kan løse menneskelige problemer, er nødt til at blive taget mere konsekvent, med større dygtighed og mere åndeligt, end det er sket hidtil . . .

Vores unge må være fredsstiftere

Tænk på de unge i kirken. Et af de paradokser, som de møder er, at de i skrifterne og af vor tids profeter korrekt får fortalt, at den tid kommer hurtigt, da fred vil blive taget bort fra jorden — og det må vi være klar over; vi må ikke være naive. Og alligevel får de af de samme profeter at vide og lærer fra de samme hellige skrifter, at det er deres opgave at forkynde fred, at være fredsstiftere.

Den dobbelte vision må føles i sjælen inderste af de unge og finde udtryk i en livsform, der tillader dem at være varssomme over for den verden, hvori der i vor tid ikke igen vil herske fred, og i hvilken de alligevel må være fredsstiftere. Og så kan de gøre det, som nogle voksne i kirken gør, men noget som jeg ikke kan godkende, og det er at blive en af vor tids Jonas — at profetere katastrofe over Nineve og derefter løbe of på en høj i en hytte og afvente den store forestilling.

Det er for mig betydningsfuldt, at Herren formanede Jonas, kærligt men alligevel irrettesættende, for en livsform, hvori han satte mere ind på katastrofe end på frelse. Vore unge må af al magt arbejde i deres tilværelses Nineve, selv om de har en

følelse af, at katastrofen nærmer sig. De skal ikke og bør ikke forlade deres post, før de er afløst, og det samme gælder enhver af os. Vi kan ikke involvere os i den luksus at være som Jonas, hvor vi sætter ind på at fremkalde en katastrofe og næsten ønsker, at den skal komme, for at vi kan prale af det.

Fader Lehi er et bedre eksempel. Fader Lehi havde fakta og oplysninger, der fortalte ham, at han måske ikke ville få held med to af sine sønner; og alligevel ser man, at han lige til det sidste elskede dem, velsignede dem, opmuntrede dem og betjente dem. Det burde være vores livsform, og livsformen for de unge mænd i Nineve i vor tilværelse. Vi kan ikke gøre, som Jonas gjorde, prøve at flygte bort og „gemme os væk“. Vi kan ikke gå op på bjerget og vente på katastrofen. Vi er nødt til at blive på vore poster, så længe Herren holder os dér. Det er lettere for kirkens unge at gøre det, hvis de ser nogen af os gøre det. Men det betyder ikke, at vi skal være enfoldige og naive med hensyn til profetierne eller det, som måske vil ske, men lad os ikke løbe afsted til bjergene for tidligt . . .

Kærlighedens kraft

En af mine gode venner i Washington, D.C. kom hjem for nogle måneder siden, netop som hans hus var udsat for tyveri. Han begik den fejl at tage kampen op mod tyven, som skød ham i ryghvirvlen, så den beskadigedes så alvorligt, at manden blev permanent lammet fra bæltstedet og ned. Han var en atletisk, livlig og kraftig mand, hvis liv på sørgelig måde blev stærkt forandret på et øjeblik. Da jeg besøgte ham på hospitalet kort efter ulykken, gik jeg, som vi så ofte gør i kirken, derhen for at trøste; men jeg kom selv trøstet ud derfra. Fordi han havde kæmpet med problemet om tilgivelse, var han i stand til med tårefyldte øjne at fortælle mig, at han havde tilgivet manden, der havde angrebet ham, og at han ikke bar nag eller var blevet bitter. Han følte kun kærlighed. Se, det kan ikke ske,

undtagen i sammenhæng med evigheds broderskab.

Når vi bruger de ord, bør vi oftere end tilfældet er, specificere de måder, hvorpå vi benytter dem og forklare deres betydning, for at de unge ikke skal tro, at vort sprogbrug betyder det samme, som deres, der befinder sig uden for riget. Når vi taler om Guds faderskab, taler vi ikke om en livskraft, der er uopnåelig, vi taler ikke om en venlig bedstefar, som vil indføre menneskeheden i alt, hvad den kunne ønske at gøre, som er ligeglad og ikke dømmet. Gud er en kærlig Fader, som, hvis det er nødvendigt, vil lade vanskelige livserfaringer komme til enhver af os, for at vi kan lære, at hans kærlighed til os er så stor og så ægte, at han vil lade os lide, således som hans enbårne i kødet gjorde det, for at hans og vor triumf og oplæring kan blive fuldstændig og udtømmende. Det er livsvigtigt for de unge at forstå, hvad den slags kærligt faderskab betyder i forhold til deres mening, som de omgås.

De fire F'er i oplæringen

Så vidt jeg kan se, lærer og oplærer vi som regel indenfor fire forskellige fremgangsmåder inden for pædagogikken — metoder, der alle sammen er nødvendige og passende, men som bør bruges i den rette, forholdsmæssige balance.

Jeg kalder dem for de fire F'er i belæringsprocessen. Ældste Maxwell . taler om de fire E'er: Exhortation, explanation, example og experience, men det er ikke muligt at finde fire ord med samme for bogstav på dansk, så vi har i denne oversættelse tillempt ordene en lille smule og kaldt det de fire F'er.

Det første er formanig. Det er noget, vi gør rigtigt godt i kirken, vi formaner meget, og det er nødvendigt. Det andet er forklaring. Også det gør vi meget ud af, og det er også nødvendigt. Det tredje er forbillede. Vi ved allesammen, at undervisning ved forbillede er bedst, og én forfatter har sagt: „Den eneste moralske

myndighed, som de unge vil reagere over for i dag, er eksemplet." Det fjerde er erfaring. Jeg vil gerne have lov til at sige, at i vore hjem og vore søndags-skoleklasser og måske også i institutter og seminarer er vi en smule tilbageholdende med de sidste to, altså forbillende og erfaring.

Vi lægger uhyre vægt på formaning og forklaring, og det gør vi rigtigt i; men det, som vi må gøre for at få balance i vores undervisningssituation, er at give flere eksempler og mere erfaring. Jeg er oprigtigt bekymret over, at medlemmer af det aronske præstedømme føler, at det eneste, de behøver at gøre, er at velsigne og omdele nadveren om søndagen.

Jeg kunne lide at se flere enkers skralde-spande båret ud og mere sne blive skovlet, så de unge kan opleve evangeliet og dets frugter og vide, at det er sandt. Så er det ikke nødvendigt, at nogen fortæller dem det; de oplever det. Og hvis I vil læse 3 Nephi, så vil I se, at da Jesus kom, og mængden nærmede sig ham, er benyttelsen af verberne ret så interessant — „de så“, „og følte“, „de vidste med sikkerhed“, og „stak hænderne i hans side“. De oplevede, erfarede evangeliet og vidste, at det var sandt, og det er den tilskyndelse, der tales om i det 32. kapitel i Alma — oplevelsen, der frembringer ren kundskab, fordi vi ved det er virkelig erfaring. Jeg ved godt, at vi ikke kan tømme kirkens klasseværelser med det for øje, at vi skal ud og høste erfaringer, *men det, som foregår uden for klasseværelset må og skal involvere førstehåndsoplevelser med anvendelse af de evangeliske principper. Sådanne oplevelser vil give hver enkelt af vore unge mennesker et lager af åndelige erfaringer, som de kan trække på, omtrent på samme måde, som mange af vore medlemmer kan trække på lagre af jodevarer og tøj, som de har opbevaret.*

Enhver af os kommer ud for tidspunkter i livet, hvor man er nødt til at trække på sit lager af åndelig erfaring. Nogle af vore lagre er næsten tomme, og nogle af dem har der aldrig været noget i. Vi har brug

for at trække på dem for at kunne tøre vore unge mennesker gennem sådanne perioder, hvor de har intellektuelle problemer, da vil de erfaringsmæssigt vide, at evangeliet er sandt, fordi de har set det virke.

Vor tolerante ungdom

Må jeg have lov at sige, at jeg har været nødt til at lære dette på min egen krop, og måske ligger en del af jeres undervisningsopgave ikke hos de unge men hos deres forældre. Hvis jeg i dag skulle bare pointere en enkelt ting i den retning, så må det være dette: Jeg har måttet lære, at de unge er tøvende, i højere grad end tidligere generationer, med hensyn til at tage afstand fra nogle af deres kammeraters dårlige opførsel. Det betyder ikke nødvendigvis, at de godkender den dårlige opførsel. Det er et vanskeligt men meget vigtigt punkt. De er mere tolerante og mindre disponerede for at udelukke deres kammerater, når de gør noget, som er forkert.

Nogle af os, som oplever det, mener, at det er taktisk godkendelse. Det er det ikke. De er ofte uenige i og godkender ikke dårlig opførsel men de vil ikke slå hånden af deres kammerater. Nu må jeg indrømme, at der er tider, da jeg som far kunne lide at se min søn eller datter fornægte noget af det, der foregår rundt om dem. Men når jeg taler roligt og kærligt med dem, opdager jeg, at de ikke kan lide det, men de vil ikke slå hånden af deres kammerater. Voksne må forstå, at de unge ikke er indstillede på at udtrykke retfærdig indignation over deres kammeraters opførsel, sådan som I og jeg selv måske ønsker at se dem gøre, men vi begår en tygteilig fejltagelse, hvis vi automatisk går ud fra, at de derfor godkender det . . .

Hellige skrifter som en sangbog

Endelig håber jeg, at I vil finde nye mader at involvere vore unge i den personlige læsning af skrifterne. Jeg vil tro, at den bedste analogi, jeg kan komme i tanker

om, er, at det er ligesom en sangbog, der har alle de prøvede og nyttige sange, men vi som voksne vil måske synge visse af vore yndlingsange igen og igen.

De er måske ikke de unges yndlingsange. Skrifterne er på en måde som en sangbog. Der er mange melodier, som burde synges og høres, og mine favoritter og jeres er ikke nødvendigvis dem, der vil fange og være af betydning for de unge. Kun ved en eller anden form for personlig involvering med skrifterne kan de finde den sang, som skrifterne ville synge for dem i dag for at opfylde deres behov. I kan ikke regne med at undervisningsplanen — noget som helst pensum — skal opfylde den enkeltes behov så belejligt og så nøjagtigt. De må slå op i sangbogen og lytte til musikken. Den er der. Den vil tale til dem; den vil synge for dem, men sommetider er det nødvendigt, at det sker i en rum ved deres eget studium. Der findes ingen måde, hvorpå I og jeg kan forudse alle sådanne behov helt præcis . . .

sker i en rum ved deres eget studium. Der findes ingen måde, hvorpå I og jeg kan forudse alle sådanne behov helt præcis . . .

Så når vi nu går i gang med vore opgaver, og der er dage, ved jeg, hvor vore opgaver er pligter, så bør det være med den særlige fornemmelse af taknemmelighed over, at Gud har kaldet enhver af os til at være dér, hvor vi er på dette udvalgte tidspunkt i historien. Må han velsigne os dertil, beder jeg i hans navn, hvis kirke dette er, Jesu Kristi navn. Amen.

(Uddrag af en tale holdt for seminar— og institutfolk ved Brigham Young Universitet i sommeren 1970).

Joseph Fielding Smiths anstrengelser for at få et vidnesbyrd

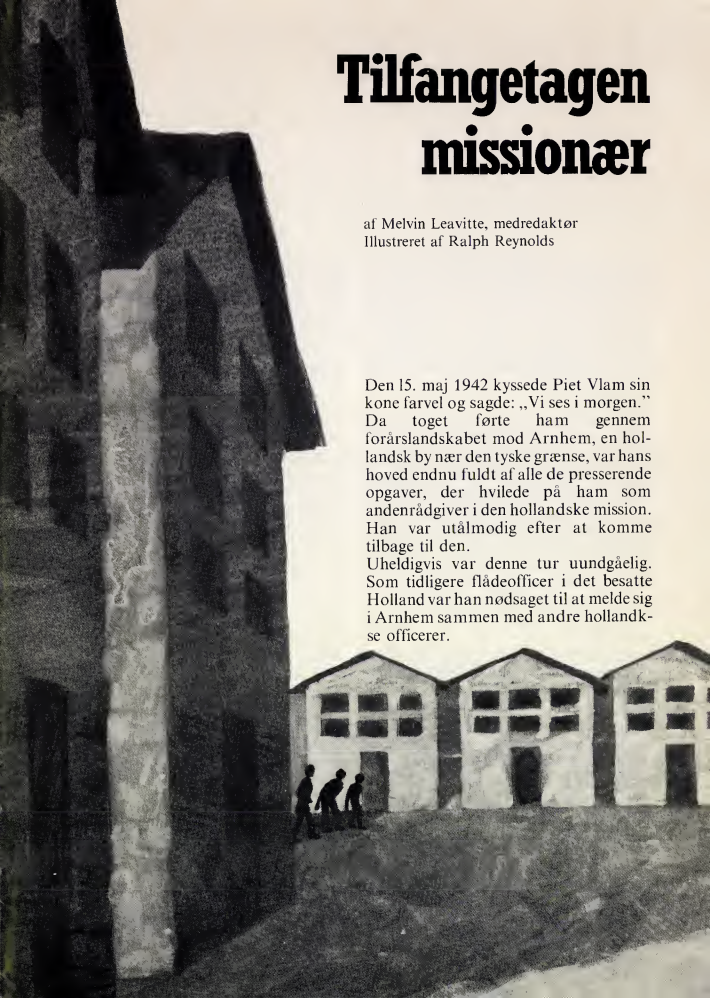
„Jeg er taknemlig for den oplæring, jeg fik, og jeg forsøgte at følge det råd, som min fader gav mig. Men jeg må ikke give ham hele æren. Jeg tror, at en stor del af den, en meget stor del, skal gives til min moder, på hvis knæ jeg plejede at sidde som lille barn og lytte til hendes fortællinger om pionererne. Min moder fortjener efter min mening en stor del af æren, fordi hun plejede at undervise mig og gav mig, ting som jeg kunne forstå da jeg var gammel nok til at læse. Hun lærte mig at bede . . . at være trofast og oprigtig mod mine pagter og forpligtelser, at passe mine pligter som diakon og lærer . . . og senere som præst . . . Jeg havde en moder, som sørgede for at jeg læste og jeg holdt af at læse. Jeg plejede at læse de bøger, som var beregnet for primarybørn og søndagsskolebørn i disse unge år og når jeg var hjemme, havde jeg sædvanligvis en bog i hånden . . . En ting, som jeg gjorde fra dengang jeg lærte at læse og skrive, var at studere evangeliet. Jeg læste og lærte børnenes katekismus og primarybøgerne udenad. Senere læste jeg kirkens historie, således som den stod skrevet i „Millennial Star.“ Jeg læste også Bibelen, Mormons Bog, Den kostelige Perle, Lære og Pagter og anden litteratur, som jeg faldt over. Jeg lærte i en meget tidlig alder at Gud lever. Han gav mig et vidnesbyrd, da jeg var barn og jeg har forsøgt at være lydige, og det har altid lykkedes mig i nogen måde.” (Smith og Stewart: „*The Life of Joseph Fielding Smith*,” ss. 56-57).

Tilfangetagen missionær

af Melvin Leavitte, medredaktør
Illustreret af Ralph Reynolds

Den 15. maj 1942 kyskede Piet Vlam sin kone farvel og sagde: „Vi ses i morgen.“ Da toget førte ham gennem forårslandskabet mod Arnhem, en hollandsk by nær den tyske grænse, var hans hoved endnu fuldt af alle de presserende opgaver, der hvilede på ham som andenrådgiver i den hollandske mission. Han var utålmodig efter at komme tilbage til den.

Uheldigvis var denne tur uundgåelig. Som tidligere flådeofficer i det besatte Holland var han nødsaget til at melde sig i Arnhem sammen med andre hollandske officerer.

Disse alt for hyppige indkaldelser var blevet rutine, og, selv om de var irriterende nok, en del af hans liv — ikke noget at bekymre sig om. Da han nu betragtede de grønne marker suse forbi vinduerne i toget på denne en—dages—tur til Arnhem, havde han ingen anelse om, at det skulle blive til en tre—års—rejse ind i fangenskab.

I Arnhem fik de hollandske officerer at vide, at de var krigsfanger, hvorpå de blev ført ind i tog med kurs mod Tyskland. Mens Piet kørte gennem skuffelsens og nattens mørke på vej til fangelejren ved Langwasser, befandt hans tanker sig meget langt fra den barske virkelighed omkring ham, idet han kæmpede med et ubesvaret spørgsmål: „Hvorfor?“ Herren havde kaldet ham til missionspræsidentskabet, og der var hårdt brug for ham. Hvorfor blev han taget væk derfra?

Hvert eneste da—dom fra hjulene syntes at spørge igen: „Hvorfor?“ Men der kom ikke noget svar. Men Piets tro var stærk. Han behøvede egentlig ikke noget svar. Han var parat til at vente og se. Han blev først meget senere klar over, at denne fængsling kom til at udgøre en af de tydeligste, men også mest uvelkomne missionærkaldelser i kirkens historie.

En dag ikke længe efter sin ankomst til Langwasser, lå Piet uden for de luseplagede træbarakker på en stump dårligt passet græsplæne, da en medfange, der lå ved siden af ham, begyndte at stille spørgsmål om religion. Piet kendte helt præcist svaret, og det blev den første af mange religiøse diskussioner. Snart ver

der mange andre fanger, som ønskede at høre om kirken.

Piet kunne ikke tale til dem i store grupper, for det ville vagtposterne ikke tillade, så tog han to ad gangen og spadserede rundt i lejren med dem, kilometer efter kilometer.

Efter nogle måneder i Langwasser blev fangerne overført til Stanislaw ved den russisk—polske grænse. Piet arrangerede en „gå—og—tale“ plan og fortsatte med at forkynde evangeliet. En gruppe af Piets mest interesserede undersøgere bad om lov til at holde SDH—møder. De fik overladt en tom barak i et afsides hjørne af lejren, hængte et lagen op for vinduet for at gøre det mere intimt og stillede en trækasse op som talerstol. De måtte gøre alt dette i hemmelighed, for sådanne ekstra møder var ikke tilladte.

Disse gudstjenester var fyldte med Helligånden, men de var en smule uortodokse. Åbnings— og afslutningssangene blev læst, fordi forsamlingen ikke turde synge højt af frygt for at alarmer vagterne, og de tilstedeværende måtte snige sig afsted bagefter, en ad gangen.

Evangeliske principper blev strengt overholdt indenfor pigtrådsafspærringerne. Mændene overholdt fastesøndag ved at give deres fattige kop med bønner til andre, selv om de allerede selv sultede. Mange mænd modtog et vidnesbyrd om evangeliet, mens de bad gennem de lange nætter, der ofte var søvnløse på grund af sult.

En af de mest skeptiske undersøgere modtog et vidnesbyrd en sådan fastenat. Han rejste sig grædende den næste dag og

fortalte om den ubeskrivelige følelse af fred, som var kommet over ham. Han bad ydmygt, om ikke også han måtte få en lille opgave med at gøre klar til søndagsmøderne. Da Piet bad han feje gulvet hver uge, svarede han, at det ville være en ære. „Du træder ind i dette rum,“ sagde han, „Og med dig det hellige præstedømme.“

Da mændene hørte om GUF, ville de også holde sådanne møder, idet de kaldte nogle fanger til at tjene som præsident-skab, sekretær og lærer. De studerede Lære og Pagter i deres møder, og Piet rapporterede senere, at han aldrig havde hørt den bog blive forkyndt bedre, end den blev af disse ikke—medlemmer.

Som månederne gik, fortsatte de lange vandreture rundt i lejren, og mændene blev stærkere i evangeliet. Deres tro hjalp dem til at holde ud. Mændene udviklede stærk kærlighed til Piet, og en påskemorgen overraskede de ham med en sang, de havde skrevet, med titlen „Tro“. Den blev senere optaget i den officielle salmebog for den nederlandske mission.

Kort før krigens afslutning blev fangerne flyttet til Neubrandenburg i Tyskland, hvor de kirkelige aktiviteter fortsatte. Den 28. april 1945 rullede russiske tankvogne igennem pigtrådshegnene, og lejren blev befriet. Nogle få uger senere var Piet hjemme hos sin kone og børn. De af fangerne, som havde været villige til at modtage, tog en gave med sig hjem, en gave, som for dem rigeligt opvejede både hunger og kulde og lopper.

Syv af dem blev senere døbt ind i kirken og med dem mange familiemedlemmer. En af Piets omvendte blev senere den første præsident over den hollandske stav.

Det er yderst vanskeligt at lokke Piet Vlam bort fra sine pligter. Da han blev ført væk fra sin mission, tog han den ganske simpelt med sig, og mange mennesker vil for evigt være taknemmelig for, at han gjorde det.

Jesus Kristus og de små

3. Nephi 17:19-25:

Og Jesus talte til dem og bed dem stå op. Og de rejste sig op fra jorden, og han sagde til dem: Salige er I for jeres tros skyld. Og se, min glæde er nu fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han atter;

Og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små!

Og da de hævdede blikket mod himlen for at se, da så de himlene åbne, og de så englens stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små, og de blev omgivet af ild, og englens betjente dem.

Og mængden så og hørte og bar vidnesbyrd derom, og de ved, at deres vidnesbyrd er sandt, thi alle så og hørte det med egne øjne og ører; og de var omtrent to tusinde og fem hundrede sjæle, mænd, kvinder og børn.

Løbet er ikke for den hurtige og slaget ikke for den stærke

Livets kapløb

Mange af os har i TV betragtet de olympiske lege og beundret de deltagende atletikfolks evner. Der er nok kun få af os, der kan blive deltagere i de olympiske lege, men enhver af os er involveret i et løb — livets løb.

Selv der forekommer det engang imellem uretfærdigt, at nogle synes at være stærkere, dygtigere og mere effektive end os selv i det løb. Men måske kan vi hente trost i det skriftsted, der antyder, at „hurtigløberen er ikke herre over løbet eller heltene over kampen.“ (Præd. 9:11) (I King Jamesudgaven af Bibelen hedder det: „Løbet er ikke for den hurtige og slaget ikke for den stærke.“ O.a.) Igen og igen siger skrifterne, at den, som holder ud indtil enden, vil blive frelst. Livets løb er ikke en spurt, det er ikke et 100meterløb, og det er heller ikke et mellemdistanceløb. Det er et maratonløb. Det er et langdistanceløb.

Herren siger dette: „Og endvidere vil jeg, at du skal lære, at kun den, der holder ud indtil enden, skal blive frelst.“ (L&P 53:7). Hvis man læser stikordsregistret til Lære og Pagter, vil man se, at der er en hel række henvisninger til, at kun den, der holder ud til enden, vil blive frelst.

Jeg vil gerne tale om dette livets løb. Det er til tider et ganske hårdt løb. Det begynder når man når ansvarlighedsalder. Sommetider er det end ikke rart, når man er helt ung. Når man senere hen ser tilbage på sine skoleår, vil man måske kunne huske det.

Folk glemmer næsten aldrig deres teenageår. Selv 20 eller 30 år senere kan

folk huske de vanskelige oplevelser fra deres sidste år i skolen. Man husker, måske hvad man følte, når løbet var vanskeligt, fordi man var for lille eller for tynd, eller fordi man var for krøllet eller slet ikke krøllet, eller fordi man var nødt til at gå med briller, eller fordi man havde en uren hud. Alt sådant kan være en plage for sjælen, når man gennemgår disse vanskelige perioder og misunder dem, der er højere, stærkere eller ser bedre ud. I denne livets prøve blev ingen af os lovet et let løb. Lad mig hurtigt læse fra Hebræerne, hvor Paulus, som kendte meget til dette livets løb, sagde:

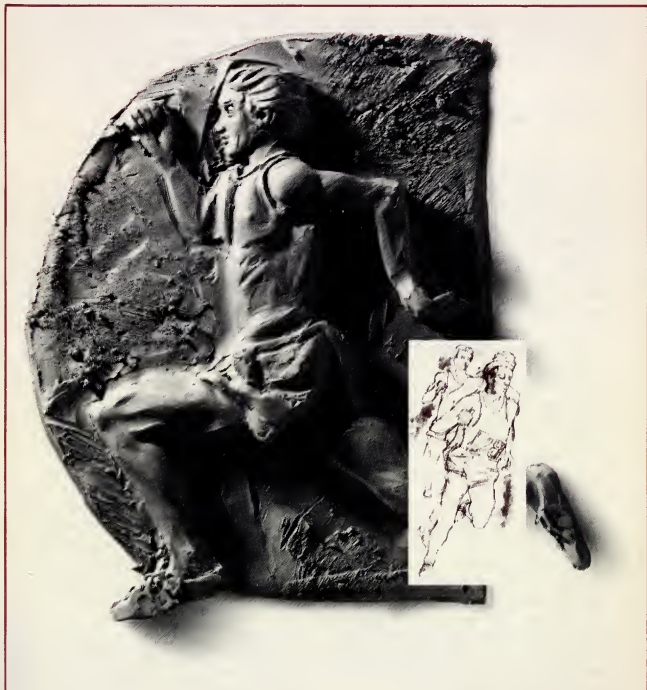
„Lad os med udholdenhed ile fremad i det kapløb, vi har foran os . . . Min Søn, lad ej hånt om Herrens tugt, bliv ej heller modløs, når du revses af ham; thi Herren tugter den, han elsker, straffer hårdt hver søn og datter, han har kær. Det er til jeres optugtelse, at I må lide. Gud handler med jer som med sønner; thi hvor er den søn, som Faderen ikke tugter?“ (Hebr. 12: 1, 5-7)

Så hvis løbet sommetider synes vanskeligt, så er det måske fordi, det er en del af Herrens plan med dig.

Hvor er du lige nu, i denne time, på denne dag i dette livets løb? Hvor kan man finde dig?

For nogles vedkommende opdager jeg, at de er parate til helt at give op. Løbet er for vanskeligt; modstanden synes for hård. De er måske dumpet til en eksamen, har mistet en veninde eller begået en synd, og så er de parate til at opgive løbet.

af William G. Dyer

Da jeg var campusbiskop (biskop for fastboende elever på et universitet), havde jeg wardsmedlemmer, som kom og talte med mig og sagde: „Biskop, jeg er gået for vidt. Det er ikke muligt for mig at omvende mig og komme tilbage. Jeg kan lige så godt give op.“ De havde glemmt, at Herren har antydnet, at „er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne.“ (Es. 1:18)

Der er muligheden for omvendelse. Der er muligheden for nye mål. Der er muligheden for en ny start, hvis vi ikke vil give op, hvis vi ikke for tidligt vil bestemme os til, at løbet er for vanskeligt for os.

Undgå at dømme andre

Der er andre, som er parate til at opgive på et andet menneskes vegne. De har allerede besluttet, at de har forældre eller en bror eller en søster eller en ven, som ikke er anstrengelsen værd. Den pågældende kan forekomme at være for streng, for egensindig, være gået for vidt og de har bestemt, at løbet er kørt for hans vedkommende. Det burde aldrig være sådan. Præsident David O. McKay har sagt, at ingen succes andetsteds kan erstatte fiasko i hjemmet. Ældste Marvin J. Ashton sagde nogen tid senere, at vi kun er en fiasko, når vi har givet op, når vi er holdt op med at prøve. Så jeg vil opmuntre os allesammen til at huske for os selv og for andre, at løbet aldrig er forbi, så længe vi bliver i dette liv. Vi bør aldrig give op, hverken for os selv eller for andre.

I dette løb er der nogle, som dømmer om, hvordan andre løber deres løb. Ingen anden kan virkelig kende vanskelighederne, modstanden i et andet menneskes livsløb. Vi burde prøve at forstå, at ethvert menneske står overfor sit eget Getsemane. Vi ved fra undersøgelser, at folk er forskellige også med hensyn til, hvor megen smerte, de kan udholde. Det, som for den ene er et nålestik, er intens smerte for den anden.

Og således er det med prøvelser og vanskeligheder. Det, der for den ene er en væsentlig vanskelighed, er blot en udfordring for den anden. For den unge pige, som aldrig har været særlig populær, og aldrig har haft mange mandlige venner, kan tabet af en bestemt ung mand være et frygteligt slag. En anden unge pige, som har haft mange tilbedere, er måske ikke i stand til at forstå eller påskønne det vanskelige i den situation for et andet menneske. Så jeg beder, at vi må være fulde af forståelse og kærlighed, at vi virkelig må have forståelse for, hvad andre mennesker går igennem, og ikke dømme dem uretfærdigt eller uovervejlet eller uvenligt.

Hjælp dem, som fejler

Der er nogle af os i dette livsløb, for hvem det i dette øjeblik går vældig godt. Alting er vidunderligt, livet er en dans på roser. I sådanne øjeblikke håber jeg, at vi vil lære at være taknemmelige, at være ydmyge, at være taknemmelige for at Herren har givet os den medgang som vi nu oplever. Lad os ikke blive for trygge. Lad os ikke blive for selvtilfredse eller for selvglade. For hvis vi oplever en sådan tid i vort liv, da er tidspunktet inde til at finde de midler, der er til rådighed for os, så vi kan række hånden ud og hjælpe andre. Noget af det største ved dette løb er, som Herren antydede for os allesammen, at det ikke behøver at løbes alene. Ja, det kan bedst løbes sammen med andre. Andre kan tilbyde en hjælpende hånd, kan bære korset et stykke tid, kan løfte os op og give os styrke og støtte. Hvis løbet går godt for dig, er det måske din chance for at dele din styrke på det tidspunkt med nogen, som har brug for den. Jeg husker, at jeg en dag gik til mit kontor, og at jeg uden for døren til en kollega (en biskop) så en ung kvinde med et distræt udtryk i ansigtet. Hun ventede øjensynligt og blev ved med at banke på

døren, men min kollega var ude. Der var noget i hendes udseende, der tryllebandt mig, og så sagde jeg: „Undskyld, det er ikke, fordi jeg vil blande mig, men de ser så bekymret ud. Er der noget, jeg kan gøre?”

Hun sagde: „Jeg venter på bror det — og — det. Han er min biskop, og det ser ikke ud til, at han er her.”

Jeg spurgte: „Er der noget, jeg kan gøre?” Så kom hun ind på mit kontor, vi talte sammen, og jeg opdagede, at denne unge dame var en af mine kusiner, en kvinde på omkring 38. Da hun opdagede, at vi var i familie, begyndte hendes tragiske livshistorie at udfolde sig.

Jeg begyndte at forstå den fortvivlelse, skuffelse og frustration og den håbløshed, som hun oplevede på dette tidspunkt i sit liv - alene, ugift, forvirret, bekymret over sin fremtid. Senere fik

hun utvivlsomt hjælp fra sin biskop, men jeg, der var hendes slægtning, prøvede i nogen tid at opbygge et fortroligt forhold til hende, tale med hende, støtte hende og rådgive hende, det bedste jeg kunne. Hun bestemte sig til sidst til, at det bedste, hun kunne gøre, var at tage tilbage til sin familie og hjælpe med at passe sin mor, som var invalid. Så hun tog hjem og var på en eller anden måde i stand til at blive af med sin fortvivlelse, engagere sig intenst i åndelige forhold.

Og så kom det øjeblik, hvor jeg fik en telefonbesked og senere en trykt meddelelse om, at hun havde truffet en ung mand, hvis kone var død og havde ladet ham alene tilbage med fem børn. Jeg var i stand til at hilse på hende i templet, da hun blev besejlet til sin kammerat og på en gang blev mor til fem børn. Jeg lever i det forfængelige håb, at min styrke på et

eller andet tidspunkt kan have været en hjælp til andre. Jeg beder, at den styrke, I måske har, kan blive en hjælp til dem, som fejler i deres livsløb.

Jeg citerer igen fra apostlen Paulus. Han var et menneske, som var plaget af „en torn i kødet“, som havde tilbragt sit liv med al slags forfølgelse, men var sanddru over for det syn, han havde fået på vejen til Damaskus. Han skrev dette til Timoteus, og dette citat kender I alle. Han skriver sit eget eftermæle.

„Thi mit blod skal nu snart udgydes som drikoffer, og tiden er inde, da jeg skal bryde op. Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg

bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst.“ (2. Tim 4:6-8)

Må vi være stærke og tapre i vort livsløb. Må vi være behjælpelige over for andre. Må vi være følsomme over for os selv og for andre, og må vi altid stræbe efter at bede og opnå vor himmelske Faders vejledning og hjælp, mens vi foretager vor rejse på denne jord, at vi må modtage den belønning, der er beredt for os i vor himmelske Faders riger.

Åndelig død: en udbredt tilstand

af Joseph F. Smith.

„ . . . Da Adam, vor første forfader, spiste af den forbudte frugt, overtrådte Guds lov og blev underkastet Satan, blev han bandlyst fra Guds nærhed og blev kastet ud i ydre åndeligt mørke. Dette var den første død. Omend han levede, var han dog død - død for Gud, død for lys og sandhed, åndelig død; kastet ud fra Gud nærhed; forbindelsen imellem Fader og søn afbrudt. Han blev helt og aldeles kastet ud fra Guds nærhed, ligesom Satan blev det sammen med de hærskerer, der fulgte ham. Dette var åndelig død. Men Herren sagde, at han ikke ville tillade, hverken Adam eller Adams afkom, at lide den timelige død førend de havde det middel, hvorved de kunne

blive forløst fra den første død, som er åndelig. Derfor blev engle sendt til Adam, og underviste ham om evangeliet og åbenbarede for ham det princip, hvorved han kunne blive forløst fra den første død, og blive ført tilbage fra bandlysningen og det ydre mørke og ind til evangeliets vidunderlige lys. Han blev undervist om tro, omvendelse og dåb til syndernes forladelse i Jesu Kristi navn, han, der skulle komme i tidernes midte og borttage verdens synd og blev således givet en mulighed for at blive forløst fra åndelig død, før han skulle lide den timelige død. (L&P. 29: 39-43; Moses 6:64-68). Jeg beklager at måtte sige, at hele verden i dag - med undtagelse af en håndfuld mennesker, som har adlydt den nye og evige pagt - lider denne åndelige død. De kastes ud fra Guds nærhed. De er uden Gud, uden evangeliets sandhed og uden forløsningens kraft; for de kender ikke Gud eller hans evangelium. For at de skal kunne blive forløst og frelst fra den åndelige død, som har spredt sig ud over verden, må de omvende sig fra deres synder og blive døbt, af én med myndighed hertil, til deres synders forladelse, så de kan blive født af Gud.“ (Joseph F. Smith: „*Conference Report*“-oktober 1899, s. 72.) (Se også L&P 84:49-53).

En velsignelse fra præsident Kimball

af Norman Vincent Peale

Når du er i vanskeligheder, stræb så efter gennem bøn, gode gerninger og kærlighed at føle Guds nærvær. Jeg havde nogle vanskeligheder, som jeg havde kæmpet med i et par uger. Det er ikke nødvendigt her at fortælle om det i detaljer, da det er irrelevant for det, som jeg her skal berette, men for mig var det et problem, et stort et. Jeg gennemførte hele den nævnte procedure, og jeg er taknemmelig for at kunne brette, at jeg fik held med at overvinde problemet. Ja, i virkeligheden bliver dette en prædiken om en personlig oplevelse.

Forleden dag skulle jeg tale i Salt Lake City, og mens jeg var der, blev jeg indbudt til hovedkvarteret for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for at blive modtaget af kirkens præsident og hans to medpræsidenter. Kirken er en stor religiøs organisation, der tæller næsten fire millioner medlemmer rundt omkring i verden, og som gør en masse godt for mennesker overalt. De udfører Guds gerning, fordi de producerer virkeligt fine mennesker — lykkelige, moralske, ærlige, retskafne mennesker — og „at deres frugter skal I kende dem.“ (Matt. 7:20)

Jeg havde aldrig før truffet præsidenten; jeg har kendt to tidligere præsidenter for Mormonkirken. Den nuværende præsident er Spencer W. Kimball, og han har gennemgået mange vanskeligheder rent fysisk, og har overvundet dem. Jeg mødtes med disse Guds mænd. Vi talte med hinanden og tilsidst, da vi skulle skilles, sagde jeg til præsidenten, fordi jeg

følte, at han var så dybt åndelig: „Præsident Kimball, vil De give mig en velsignelse?“

Han svarede: „De mener, at De vil have mig til at give Dem en velsignelse, sådan som jeg giver vore medlemmer?“ Jeg svarede: „Ja.“

Og så gik han om bag mig sammen med de to andre præsidenter, og de lagde hænderne på mit hoved, og præsident Kimball kaldte mig på sin stille, oprigtige og kærlige måde ved navn og bad for mig. Han bad Herren være mig nær og at elske mig og sørge for mig og at vejlede mig. Og mens han bad, begyndte jeg at føle mig meget opstemt og meget bevæget. Og så med et fik jeg en vidunderlig følelse, og jeg sagde til ham: „Sir, Han er her; jeg kan føle hans tilstedeværelse.“ Vi sagde farvel. Jeg gik ud i den lyse dag, og mens jeg gik der, følte jeg pludselig byrder blive lettere, og jeg kunne se svaret på mine vanskeligheder og jeg følte sejren. Jeg havde påkaldt Herren, og han havde svaret mig; jeg havde anråbt ham, og han sagde: „Her er jeg.“

Norman Vincent Peale, prominent amerikansk religiøs leder og udgiver af mange bøger, præst ved Marble Collegiate Church i byen New York. Artiklen her er med tilladelse gengivet fra en radiotale, holdt den 27. april 1975. På dansk er følgende bøger udsendt af Norman Vincent Peale: „En ny tilværelse“ (1950), „Positiv tænkning og handling“ (1976) og „Vær positiv — lev lykkeligt“ (1975). O.a.

of Adol